YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

Ağustos 2017 YIL 1 SAYI 8

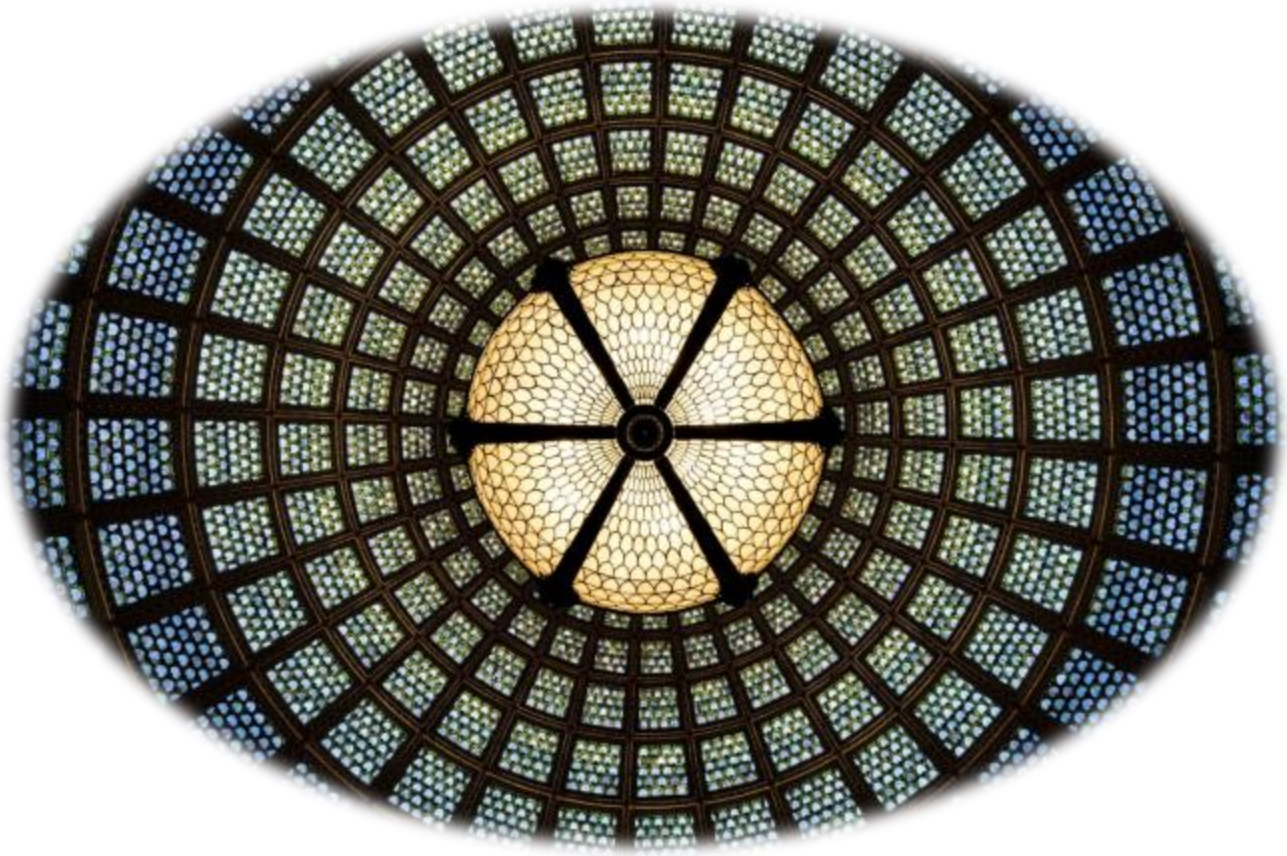

Varsayımsal Karanlığa Övgü - *A. Cemal GÜRSOY*

Yolun Yolcusu Olamamak - *Cüneyt GÜLTAKIN*

New Age - *A. Onur SEVİNÇ*

Kendine Rağmen, Çalışmada Olmak Fikri Üzerine - *Hande ERSOY*

Hareket Merkezi ve Yoga - *Merve AY*

Varlığın Birliği - *Sezgi GENÇ*

Paralel Evrenler - *Ceylan ÖZTÜRK*

Kitap Özetleri: Red Hawk: Ben - *Hazırlayan - Nazan YÜKSEK*

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ

DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

TEMMUZ

2017

Sayı: 8

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Asmalı Mescit Cd. No : 19/3
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com
www.yukseksuur.com
www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da *yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır.*

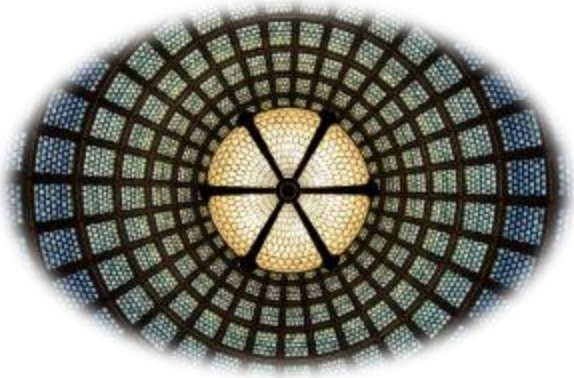

İÇİNDEKİLER

3

Ağustos Merhabası
Yüksek Şuur

4

Varsayımsal Karanlığa Övgü *A. Cemal GÜRSOY*

5

İlahi Nizam ve Kainat'ta İnsanlık Safhası
YŞBD

6

Yolun Yolcusu Olamamak
Cüneyt GÜLTAKIN

9

New Age
A. Onur SEVİNÇ

10

Kendine Rağmen, Çalışmada Olmak Fikri Üzerine
Hande Ersoy

12

Hareket Merkezi ve Yoga
Merve Ay

14

Varlığın Birliği
Sezgi Genç

17

Paralel Evrenler
Ceylan Öztürk

24

Kitap Özetleri : Red Hawk - Ben
Hazırlayan - Nazan Yüksek

Ağustos Merhabası

Yüksek Şuur

Yüksek Şuur dergimiz ağustos ayında bilgilerin bilgisi kendini bilme üzerine yazılarla oluştu. Kendimizi bilmedikten sonra bilgi dolu olsak bir anlam etmiyor çünkü.

Yunus Emre'nin "***İlim ilim bilmektir/İlim kendin bilmektir/Sen kendini bilmezsin/Ya nice okumaktır***" dizeleri bunu anlatmıyor muydu?

İnsanın hem madde hem ruh yanını birlikte değerlendiren yazı ve kitap özetlerimizle yolculuğunuza olumlu bir ivme kazandırmayı hedefliyoruz. Bedenimiz de ruh varlığımız da sırlar ve sınavlarla dolu. Sırları bilmek, sınavları aşmak görevimiz. Yaradan'ın sevgisi, bilgeliği ve bolluğu için yetersizlik, değersizlik gibi bütün gereksiz duygularımızı bırakmamız gerekiyor. Gereksiz duygularımızı kaynağa gönderip güzellikleri bedenimizde ve zihnimizde kabul etmemiz gerekiyor. Mekan ve boyutlarda bütünün hayrına olmak dileğimiz, niyetimiz olsun.

İnsan kendisini oluşturan merkezlerde dengede olmayı başaramadıkça hedefini ıskalayacaktır. Ne kadar çok dengedeysek o kadar az yanlışımız, düşmanımız, sınavımız ve yanılsamalarımız olur. Daha gönül yıkmalarda oyalanıyorsak vay halimize!

Sözün özünü yine Yunus'a bırakalım:

"***Hepisinden iyice/Bir gönüle girmektir***."

Ağustosun Yüksek Şuuru kendiniz üzerine sırları ve sınavları kaldırıcı olsun, sizi mekan ve boyutlarda uyuma götürsün ve gönlünüzde yer bulsun.

Varsayımsal Karanlığa Övgü

Ahmet Cemal Gürsoy

Pek çok bilgimiz var. Ruh hakkında, madde hakkında onlarla hareket edişe sevdalanmış varlığa, belki de şuurunda olmayı seçmeyi bilmeden ait olmuşuz. Kendimiz dediğimiz bir anlam çıktığında bazı potansiyel enerjileri benzetmeye çalışarak forma dönüştürmüşüz.

Böyle öğrenmek, deneyimlemeyi merak eden ortak bir şuur var karanlığın içinde. Her varlık özünün başlıca özelliğe bürünmek ihtiyacına başka başka izlenimleri kullanarak ilerleme yolunu seçmiş. Mademki karanlığın içinde varoluşun tüm şuur potansiyelleri o ışığın her tür tohumu olarak hazır. Işık kendini bu formlara kendini gizlemeden, saklamadan serbestçe, özgürce daha yüksek bir şuur olarak mevcut demektir.

"Tanımlanmış herhangi bir şeye benzemeyen formlar özgürdür." yani "Görecelilik dünyasından ayrılırlar ve bağımsız hareket ederler." Varsayımsal karanlığa övgü? Karanlık dediğimiz tüm ortamlar bizim seçmemizi bekleyen doğanın ahenk kanunlarıdır. Sen şu an idrak edemesen de senin gitmen gereken yoldaki şuur maddeleri hazırdır.

Şuur ışıktır. Tüm bu anlamlar senin seçimlerini forma, biçime döndürmeyecek birikime sahip olduğunda daha üst yasanın icapları ile hareket edip varsayımsallığına yaratıcı çözümler getiren merdivenin başında olursun. Merdiven diye tanımlamadan? Hayatı ,olayları böyle gözlemlemeye başlayınca her şeyi birliğe götüren nehrin akışı gibi anlar ve uyumun bir parçası olursun. Denediğinde bir şey kaybetmeyeceğimiz düşünme biçimidir.**"Varsayımsal olarak şu an içinde olduğum tüm titreşimler bir forma bürünüyor... Bu illüzyonu dilediğim yönde seçebilirim, her şeye rağmen"** deyin, bakalım neler getirecek hayatınıza?

Bütünsel olmanın gücü ve kudretinin doğası,varsayımsal dünyalarını içsel olarak kaale almak gibi basit bir yer değiştirmeye ait olursa eğer...

Işığın kalbinde olalım, hangi kılcallara, seçimlere yürüyeceğimizi bilerek...

Işıkla,

İlahi Nizam ve Kainat'ta İnsanlık

YŞBD

İnsanlk hayatı; bir insan varlığının insan 'beden'inde ilk 'bedenlenme'sinden itibaren, 'Dünya Okulu'ndan mezun olana dek, yüzlerce kez bedenlenerek geçirdiği, ölüm-doğum aralarıyla (muhasebe aralarıyla) ayrılmış gibi görünmekle birlikte, bir bütün olarak ele alınması gereken, Dünya Okulu'ndaki "insanlık safhası hayatı"dır; diğer deyişle, varlığın tek hayat olarak kabul edilmesi gereken, insan bedenlerinde geçirdiği "hayatlar (ömürler) bütünü"dür ya da "sübjektif tekâmül hayatı"dır.

İnsanlık safhasındaki tüm hayatların aslî zamanın tek bir anında cereyan etmesi

İnsan varlığı insanlık safhasındaki inkişafına 'aslî zaman'ın belirli bir "an"ında başlar, 'sübjektif tekâmül devresi' boyunca inkişafı icap eden kudretlerini (melekelerini) olgunlaştırdıktan sonra, tekrar o "an"a ulaşır; yani insan türü hâlindeki tekâmül, aslî zaman üzerindeki belirli bir andan başlayıp yine o anda biter ki, ondan sonra bambaşka bir tekâmülün ve 'aslî zaman üzerinde yürüyüş'ün sözkonusu olacağı 'vazife safhası' başlayacaktır.

İnsanlık hayatının hedefi ve yaklaşık süresi

İnsanlık hayatı, organizasyonlar sisteminin (Organizasyon sistemi) simetriği olan ve onların sezgilerini hazırlayan, aşağılardan itibaren son merhaledir (vazife plânına geçmeden önceki, Güneş Sistemi'mizin son merhalesidir). Dolayısıyla vazife plânı sezgilerine ve az çok da bilgilerine ait hazırlıkların insanlık hayatında tamamlanması zaruridir.

İnsanlığın dünyadaki ilk ve son vazifesi, vazife plânına hazırlayıcı icapları yerine getirmektir ve bunun için de inkişaf ettirip olgunlaştırması gereken kudretlerini ya da 'melekeler'ini inkişaf ettirip olgunlaştırmalıdır.

İnsanlar insanlık hayatında ilk kademeden itibaren yaşadıkları binlerce yıl süresinde 'sorumluluk' sezgilerinin gittikçe güçlenen baskıları altında otomatik (Otomatizma) veya yarı idrakli olarak insanlık mertebesini tamamlamaya çalışırlarken, yüzlerce dünya hayatı yaşar, yüzbinlerce görgü ve deneyimler geçirirler. İnsanlık hayatı boyunca bir insan idrakinin, insanlık safhası nın üst sınır çizgisine varabilmesi için geçirmesi gereken dünya hayatlarının miktarı, bir sürü özgürlük ve 'sınavlar'dan dolayı her ne kadar kesin olarak söylenemezse de, bu, ortalama olarak 500-700 'bedenlenme'yi kapsar. Her iklimin, kendisine özgü bir nizamı kurulmuştur.

O nizam, o iklimde yaşayan varlıkların hayat imkânlarıyla ve dayanıklık dereceleriyle aynı ayarda olarak yürütülür. Sıcak iklim bitkileri, hayvanlar› ve insanlar›; muhtaç oldukları hayat şartlarını, o iklimde bulurlar. İklimler büyük bir sadakatle bu ahenge uyarlar. Hiçbir zaman tropikal bölgelerde buz dağları oluşmayacağı gibi, buz kuşaklarında da kızgın çöller, sıcak bölgeler bulunmaz. Çünkü bu gibi hâller, oraların sakini olan bedenlerin yaşama imkânlarına uygun değildir. Yerlerin kuruduğu, bitkilerin susuz kaldığı, hayvanların içecek su bulamadığı ve insanların kuraklıktan, mevsimsiz bir ölümle karşı karşıya kaldığı ânda, derhal büyük ahenge uygun faaliyetlerle vazifelenmiş varlıklar harekete geçerler ve o bölgeye tesirlerini göndermeye başlarlar.

Bu tesirler sayesinde bulutlar toplanır, yeryüzüne inen yağmur suları ortalığı canlandırır, zararlı durumların meydana gelmemesi için mükemmel ve ahenkli bir otomatizma kurulmuş olur. Yerdeki sular, belirli sıcaklık derecesiyle buharlaşarak tekrar gökyüzüne çekilir ve gerektiğinde yağmur hâlinde yine yere iner. Böylece bütün hâller ve yürüyüşler, genel tekâmül akışı ahengine uygun bir nizam içinde, kıl kadar şaşmadan yollarında devam edip giderler.

Yolun Yolcusu Olamamak

Cüneyt GÜLTAKIN

Bir yola girdiğimizde, o yolun hakkını nimetleri için vermeye çalışırız. Kazançlar geldikçe ya da biraz yorulunca yolun hakkını tam olarak verememeye başlarız. Güçten düşüşü kendimize itiraf edemediğimizden dolayı yoldaki eylemlerimizi çarpıtmaya başlarız. Bu hem yolun dışında olmamak hem de yolun yokuşlarından kaçmak için bir yaşam biçimine dönüşür. Oysa yan yolda bir çırpınma olan gerçekliğimiz vardır ve biz de bütün gücümüzü beden direksiyonunu tutan benliklerden birine vermişizdir.

Kendini aldatan insan yeryüzünün vazgeçilmez tipleri arasındadır. Bu işin ustaları kendi yan yollarını asıl yolmuş gibi göstermesini çoğu zaman da başarmışlardır. Yolda olmak bir vazife bilinci olduğundan her yan yol bir acının yoluna dönüşmüştür. İnsanlık tarihinin önemli bir bölümü acının öyküsüdür.

İster küçük yaşam ayrıntılarında olsun ister büyük ülküler peşinde koşarken olsun kendimizi avutmaların, kandırmaların ustası olmuşuz. Kendine yontarak, akla uydurarak ilerlemeyi iyi biliriz. **Mevlana**'nın dikkat çektiği üzere, ne göründüğümüz gibi ne olduğumuz gibiyiz. Göründüğün gibi olmak ya da olduğun gibi görünmek yolda olmak demektir.

1. Yol Nedir, Yolcu Nedir?

Bu gün hiçbir bilimsel deneylikte organik madde bileşiklerinde canlılık özelliği geliştirilememiştir. İnorganik maddelerden organikler elde edilmiş ama bunun bir sonraki aşamasına geçilememiştir. Bu canlılık işlevinin kaynağı nedir, bulunamamıştır. Bu yüzden bu gün metafiziğin yüksek madde dediği, ruha çalışan "can" ya da "varlık" kavramı kendini ruha kavuşturuncaya kadar bir zaman-mekan çizgisi, bir yol izler. İnsan için yol ruhların büyük yolculuğunda bir ara geçiştir.

Ezoterik kaynaklar ruhların evrendeki yolculuğundan bolca söz eder. Tasavvuf iniş ve çıkış yayıyla yolu ikiye böler. Kaynaktan kopup gelen ruh parçalarının madde alemlerinde çeşitli deneyimler yaşayıp bilgiler topladıktan sonra geldiklere yere yöneldiklerini anlatır.

Yol, insanın dünya ötesi bir yıldız kodlaması olduğunu anlatır. Yol, evrende dolaşan ve yeryüzünde tamamlanacak işler için tohum olanın zaman ve **mekan** çizgisidir. Yolcu, tekamül eden bir ruh tohumudur, özü ışık olandır. İnsan özündeki ışığı parlatmak için çalışmalıdır. Kısılmışlığından kurtulmak için kendini daha çok ışığa açmalıdır. Bunun nasıl olacağını, çalışma ayrıntılarını yolda bulmak mümkün ama uygulamak çok güç. Uygulamanın güçlüğü üzerinde durmak birçok insan için ufuk açıcı etki yapacaktır. Yolu gören ve insanın önüne serenler peygamberler ve evliyalar olmuştur. **Osiris, Hermes, Orfeus, Pisagor, Musa, İsa, Muhammed, Buda, Zerdüşt, Mani, Muhiddin Arabi, Şems, Mevlana, Hacı Bektaş Veli** yolun

öğretmenlerinden bazılarıdır. Günümüzde bizlere bilgi ve ilham kaynağı olan öğretmenler de yolu tüm alt gelenekleri ve çağdaş uygulamalarıyla iyice özümsemiş Gurgjieff ve Bedri Ruhselman'dır.

2. Yolun Günümüze Yansımaları: Dördüncü Yol, İlahi Nizam ve Kainat

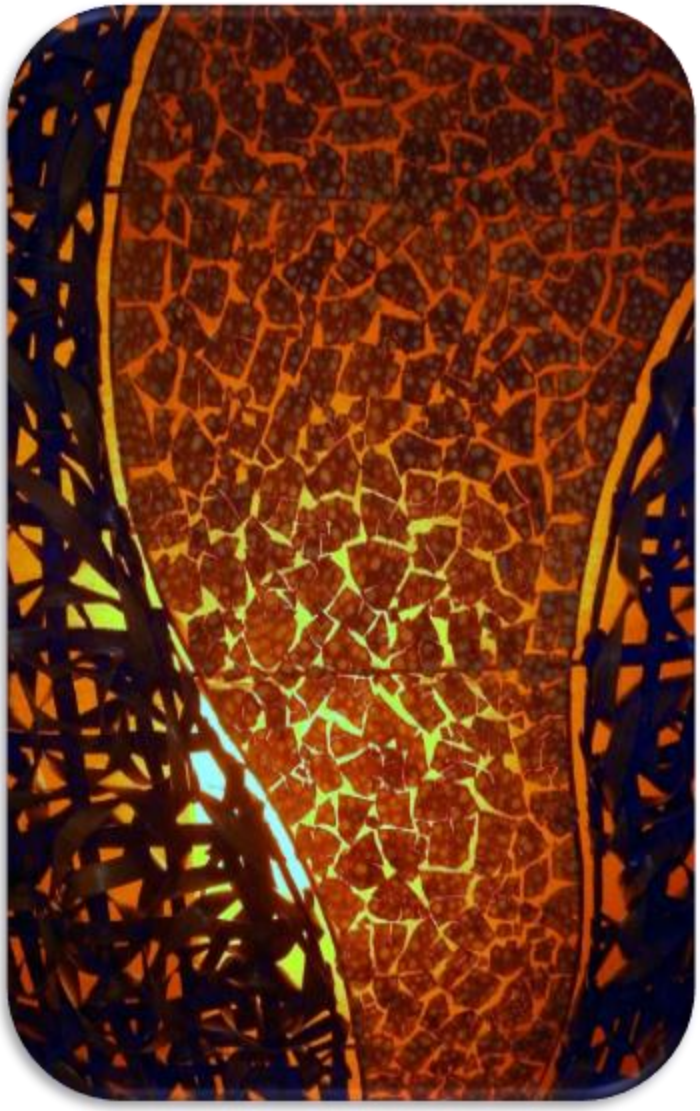

Çağdaş öğretmenlerden Gurdjieff, öğretisine Dördüncü Yol adını veriyor. Evren üzerine görüşlerini yaradılış ışını, hidrojenler ve oktavlar gibi yasalarla açıklıyor. İnsan üzerinde odaklanarak, insanın üç temel merkezinde dengeye ulaşarak özel bir "Çalışma" ile bu yasalar içinde yükselebileceğini anlatıyor.

İnsanın uyku otamatikliğinden, yeryüzü tesirlerinden kurtulması için kendini bilme çalışması yapması gerekmektedir. İnsan yolun bilgisiyle uyanabilir. Yolun bilgisinde insanın hareket, duygusal ve düşünce bugün bilim dünyasının henüz ölçemediği yüksek madde alemine geçiş yapabilir düzeye gelecektir. Yolun günümüze yansıyan en son bilgileri Dr. Bedri Ruhselman tarafından derlenen İlahi Nizam ve Kainat kitabıyla insanlığa ulaşmıştır. Geçmiş ezoterik bilgiyi kapsayan ve evrensel düzenin tüm işleyişiyle ilgili geniş bilgiler veren kitap vazgeçilmez bir kaynaktır.

Maddenin yaşadığımız 3 boyut öncesi ve sonrasını açıklayan, ruhların evrendeki işlerini anlatan, duygu olarak bildiklerimizin de madde olduğunu söyleyen bu önemli kitapta dünyanın geleceğine yönelik bir dönem sonu tablosu da çizilmektedir.

3. Yasaların Yasası: Tekamül

İlahi Nizam ve Kainat kitabında mekanizmalar, Dördüncü Yol öğretisinde yasalar tekamül için vardır. Dualite, Vicdan Mekanizmaları ya da Üç-Yedi, Neden-Sonuç Yasaları insanın olgunlaşması ve yüksek görevleri alması için vardır.Yolun yolcusu olmak İlahi Nizam ve Kainat bilgileri ışığında kendini bilme çalışmaktan başka bir şey değildir. Kendini bilme çalışmasında karşınıza bir Vicdan Mekanizması çıkar ve siz seçimlerinizi nefsaniyetten yana değil de vazife için yapmaya çalışırsınız.

İnsanın uykuda olduğunu, birden çok benliğin elinde oyuncak olduğunu öğrenirsiniz. İnsanın üç ana merkezini dengeleyerek bu benlere fırsat vermeyen bir gözlemci benle çalışmaya başlarsınız. Yoldayken yolla ilgili daha pek çok bilgiye ve uygulamaya da ulaşırsınız.

İşler bir süre iyi gittikten sonra aksamaya başlar, sınavlar gelir. Yolu yaşamaya çalışırken yol kenarında kendinizi buluverirsiniz. Yoldaymış gibi yapar, sahte bir benin denetimine girer ve ince nefsaniyetin elinde oyuncak olursunuz. Odağınız içinizden çok dışarıya yönelmeye başlar, kendinizi yolda hissetmek için dış dünyayı yönetmeyi başlıca dikkatiniz yaparsınız. Yolun yolcusu olamamanın gizli acısıyla kıran, acıtan birine dönüşürsünüz.

4. Sahte Çalışma Benleri Hastalıkları ve Belirtileri

Yolun yolcusu olamamanın nedenleri üzerinde duralım. İki ana neden ileri sürebiliriz: Çalışmanın özünü anlamamak ve Çalışmanın araçlarını kullanamamak.

Çalışmanın özü nedir? En basit tanımıyla yoldur, ezoterizmdir. "**Her ne ararsan kendinde ara**" anlayışıdır. Bütün kapıların kendimize açılmasıdır. Bir negatiflik varsa bize ait olmasıdır.

Çalışmanın araçları vardır, onları doğru biçimde uygulamayı başarırsak tekamül yolunda ilerlemiş oluruz. Kendini Gözlemleme, Benler, Merkezler, Üç-Yedi yasaları, Oktavlar, İzlenimlerin sindirilmesi gibi kavramlar...

(Devam edecek)

New Age Kafalar

Avni O. Sevinç

Çok spiritüelim, çayımı kahvemi bile öyle içiyorum. Varlığımın ihtiyacı için nefes alıp veriyorum. Haydi hep birlikte bir " **nefes** " atalım gençler.

Kuşum Aydın'dan çıkamıyoruz bir türlü. İki **ünite** kan versem de, pazarlama ağzıyla, kanımızda olan bu spiritüelliği değiştirmek hayli zor. Anlamak değişimdir diyen üstadın, yoğurdu yemesindeki ahenge selam olsun. İki kaş arasındaki toplanma noktasının tam tersi lokasyondaki toplanma noktası, bir çeşit şehirlerarası otobüs terminali gibi olabiliyor bazen. Halka açık tuvaletler toplumsal ahlakımızı korumaya an be an devam ediyor. Değer farklarıyla çevrelenmiş bu 783.562 km²lik alan içindeki Asli Tesirleri anlamaya çalışmak için daha ne kadar yürümek gerekiyor(?) Aile ziyaretlerindeki kurbanlık durumuna düşen " hayvan " İbrahim Peygamber'den bu yana yapılan " eski antlaşma"nın bir sonucu mu yoksa? Erkekler sünnet olup, kan ile yukarıya bağlanırken, yukarıya kurban olmak isteyen İshak'ın fedakarlığını ne yapacağız? Son zamanlarda, (soon (?)), yeni antlaşmadan gelen taze bilgilerle harlıyorum ateşi ve şöyle bir şey tezahür ediyor krallığa " Yasaya uymak bizi Baba'nın yanında yaşamımızı sağlamaz, iman sağlar. " Uff, birileri hedefi 12'den vurdu. Sting'in " I'm a english man in Newyork" versiyonu ile söylersek " **Bulls Eye** ".

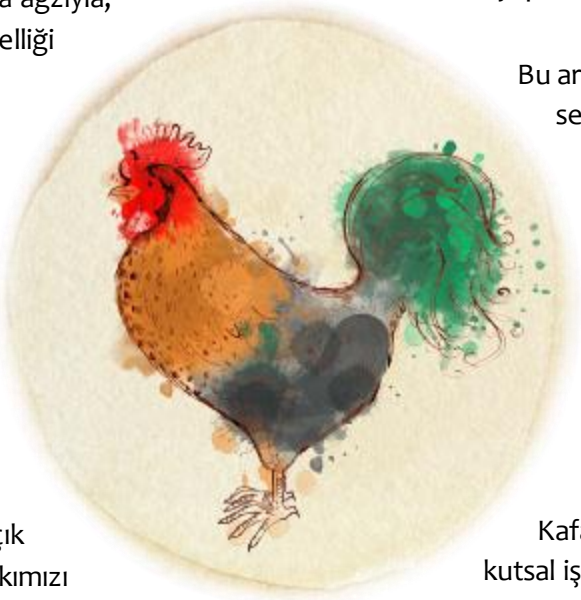

GOT ya da Game of Thrones'ta da Arya böyle demişti 7. Sezon 6. Böölümde. Bölümler aynı değil mi? Abiniz İzlandaya gitmeden GOT'u yaşıyor ve izliyor.

Ahh ahh, **Bergama**'da gizli bi oyuncu var, kimsecik bilmez, kimsecikler ellemez. Olsun, Yesod'un ve suların bana verdiği yıllardır peşimde sürüklediğim çembersel döngünün gücüyle ben ellerim, merak etmeyin. Akşam suyuna bir tutam karbonat atınca su alkali oluyor gençler. Bu ham bilgiyi indirin cebe, sonra yaparsınız pvpyi.

Bu arada **GOT** demişken biliyorsunuz sene son. Jon ve Fırtınada doğan, zincir kıran ablamız takılıyor. Hem de gemidee, Vuhhu! Bizdeki yerli gemi versiyonlarında konu böyle değil tabi. **Erkan Can** abimizin fena oyunculuğunu görmeden geçemeyelim. New Age gençler kült ötesi filmi bi izleyelin derim. Tabi malzemeniz olsun yanınızda.

Kafalara geri dönelim gençler. Bu iş, kutsal iş. Alt takımlara benzemez, 12'den sonra ebebynlerin yatmasını gözleyen ergen işi değil bu. Gece 12 ve öğlen 12de de aynı yemeği ister. Neden mi? Babalar ya da Amcalar, bize yolun rengini vermiş, tonunu vermiş. Ton diyince nereye gitti kafalar? **Gri mi Siyah mi Vişne mi** … Yahu, nasıl krallığı kuracağız sizde böyle kafalar varken. Motoru soğutun biraz. Peki, bi balgam çekin konu ciddi.

> *İşte size bir sır açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Uyanık kalın, imanda dimdik durun, mert ve güçlü olun. Her şeyi sevgiyle yapın.*

Evet, durum bu. Her şeyi sevgiyle yapın. Sevgi bizim kapsama alanımızı genişleten daha fazla varlıkla bir olmamızı sağlayan bir şey. Sevgi bizi daha sakin uyumlu ve " iyi " yapan bir şey. " Şikayet eden şey egonuzdu" onu öldürmeyin, maddeyi tanımlamada kullanılan bir kutsal ayraç yapın, haydi bakalım. **Çuf Çuf**!

Kendine Rağmen, Çalışmada Olmak Fikri Üzerine

Hande Ersoy

Gerek Gurdjieff gerek diğer kadim üstatlar anlattıklarında hep gizleyerek anlatma yolunu seçmişlerdir. Bunun arkasında bilişsel olarak anlamanın, diğer bir deyişle bilgiyi sadece entelektüel merkezle almanın yetersizliği yatar. Bilgi dediğimiz şey bir enerjetik varoluş halinin insan beyninin algılayabileceği formda ifadesinden başka ne olabilir. Bu anlamda, bilgi dediğimiz şey hakikatin bir çeşit ifade formu değil mi ki. Eğer hedef bunun ötesindeki gerçekliği idrak etmekse, sadece entelektüel merkeze düşen izlenimler belli ki çok yetersiz kalacak. Zaten, tek bir merkezden alınan bilgi, üç merkezce eşit algılanmadıkça, izlenimler yanlış yere düşmeye mecbur. Eksik merkezle alınan her bilgi sonunda bir benliğe yem olmaya mahkum, diğer bir değişle çalışmanın Ay'ı besliyoruz, dediği şey gerçekleşiyor. Peki çalışmada, gerçekliğin diğer merkezlerin payına düşen izlenimleri nelerdir? Yüzeysel zamanda, idrakinde olamadığımız, duygusal algı merkezinin besini ne olabilir? Çalışmanın "bilgi"sinin, duygusal algı formundaki ifadesi nasıldır?

Her şeyi şu an olduğumuzu sandığımız, insan varoluşunun sınırları içinde anlamaya çalışmamızın kısıtlılığı içinde bir iz düşüm. Çalışma ise bize bunun ötesinde bir bilgi sunmaya çalışıyor. Öyle bir bilgi ki algı düzeyimizin ötesinde kalıyor, içinde miyiz, dışında mıyız, neresindeyiz bilemiyoruz? Elimizde olan yegane araçlarla yola çıkmaktan başka çare var mı? Öyleyse bilgi deyince aklımızı, duygu deyince insanca duygularımızı ve hareket deyince de mecburen bedensel hareketi düşünüyoruz. Peki mademki çalışma bunun ötesinde bir şeyleri vermeye çalışıyor o zaman bunu en doğru şekilde alabilmek için ne yapabiliriz? Kendimizi nasıl olur da öte algılara transfer edebiliriz? Tam da bu noktada grup çalışması ve iyi bir öğretmenle çalışmanın kıymeti devreye giriyor. Bu iş elbette ki tek başına kitap okuyarak, çalışarak olacak iş değil.

Her insan kendi içinde ayrı bir evrenken, varoluş skalasında organik yaşamın bir parçası olması anlamında ise bir bütün. Öte yandan şuursal anlamda da kolektif şuura olan bağlılığıyla da bir bütün ve muhakkak ki duygular boyutunda da aynı şey geçerli. Karşımızdakinde gördüğümüzün aslında bizde de olması gerçeğinin ardında bu hakikatten payını almayan hangi duygu, hangi düşünce olabilir ki! Tabi bu noktada her şeyin bir olduğu hakikatin içindeki bu bölünmüşlük algısının da insana özgü olduğunun altını çizmek gerek. Beden dediğimiz aracın, yapısal tasarımı gereği bu böyle... Neyse ki ötesine geçebilme potansiyeli de bunu isteyen ve çaba gösterenler için mevcut.

Bir varlık, ruhun temsilcisi olduğu haliyle madde aleminde insan ötesi bir varoluş kuşkusuz. Yine de şuurunun büyük kısmıyla şu anki insan bedenine entegre ve biz insanlar için şuurun büyük bir kısmı gizlide... Öyle olmasa nasıl olurdu da pek çok yaşam formunun yöneticisi, yaşamlar boyu insanlık tecrübesinin denetleyicisi bir varlık olurdu ki öyle değil mi? İş böyleyken bizim burada şu anki kimliklerimizle yaşadığımız bu beden algısı kulağa biraz garip gelmiyor mu?

Kendini bilme öğretisi içinde çalıştığımız durumlar, bizi kademe kademe bu öte hal içindeyken deneyimlenecek durumlara da hazırlıyor gibi. Ayrışma teknikleriyle deneyimlenebilen haller içerisinde elde edilen algıların kaydı da şuurumuzun bir yerinde tutuluyor olsa gerek. Şamanları düşünün hele, yıllarca kolaylıkla yolculuklarını yapıp, istedikleri hedefe giden yolu rahatlıkla bulabiliyorlar. Bizler de O bütüne ulaşma yolundayken, kendini bilmenin değeri daha da çok önem kazanıyor.

Bir ayrışma halinde, şuur bedenden bağımsız hareket ediyor. Bu hareket, bir ortamla buluşup, orayı, varlığın o anki ihtiyacını karşılamak için bir mekana dönüştürüyor. Öyle bir mekan ki diğer varlıkların da ihtiyaçlarıyla çakışan bir ortak platform sanki... İşte bu mekanlarda hareket edip, hedefe odaklı kalmaya çalışırken de adına kendini bilme dediğimiz denge hali çok önemli, çünkü bu ortamlar da kendi içinde izlenimleri yanlış merkezlere düşürme riski taşıyor. İşin kötüsü, bu ortamlar bir anlamda varlığın ihtiyacına göre şekillendikleri için üç merkezin ortak çalışmadığı hallerde gerçeklik yerini hayal gücüne, imajinasyona bırakabilir ki bu aslında tehlikeli bir durum. İzlediğiniz şeye nötr bakamıyorsanız, izlenimler yanlış yere düşüyor demektir. Bir insan kullandığı herhangi bir teknikle, değiştirilmiş şuur hallerinde deneyimlenen ve diğer varlıklarla ve vazifeli varlıklarla temas halinde olabildiği, şuurunun nispeten serbest kısmına genişleyebildiğinde aldığı bilgileri gene dengeli bir şekilde idrak edip şuuruna aktarabilmeli ki tüm bu süreç "kendini bilme" ilkesi içinde gerçekleşebilsin.

Ne menem bir şeydir bu **nötr** gözlem acaba? Madem insanoğlu bildiğimiz üç merkezle çalışıyor diyoruz -aslında daha çok ama madem Gurdjieff anlatırken temelde üç diye özetlemiş biz de onun yolundan gidelim- işte bu merkezlerin hepsinin uyanık ve birbirleriyle dengede ahenkte olmaları hali... Bize olaylar olarak görünen bir hayat içinde yaşıyoruz. Deneyimlediğimiz veya sadece gözlemlediğimiz olaylar bizde birtakım tepkiler oluşturuyor öye değil mi? Nedir bu tepkiler, ya bedenen bir karşılık veriyoruz, konuşuyoruz mesela ya da kaçılması gereken bir şey oluyorsa başlıyoruz koşmaya. Öte yandan duygusal olarak da etkileniyoruz.

Bir haksızlık gördüğümüzde içimizden bir isyan çıkıyor, birinin gözümüzün içine bakarak yalan söylemesine öfkeleniyoruz. Eh bir de düşünce üretiyoruz tabi. Eleştiriyoruz, yargılıyoruz. Oldu mu sana üç merkez. Ne oldu işte biz bir olay karşısında mevcut üç merkezimizle olaya bir tepki oluşturduk. Peki bunlar birbirleriyle uyumlu dengeli miydi? Daha da ötesi olan olayın ardındaki hakikati bilmediğimiz için, tüm algı sistemimiz tamamen öznel ve subjektif çalıştı. Dolayısıyla objektif olmamız mümkün değil.

İçimizde bir öfke ayaklandıysa, sanki çok sakinmiş gibi davranmaya çalışmak işleri yumuşatmıyor ya da daha nötr hale getirmiyor. O zaman bize de kendimizi gözlemlemeye devam edip öfkelenen "ben"imizle çalışmak kalıyor. Ta ki olayları nötr gözlemleye bilinceye kadar "çalışma"ya devam. İşte bu öte gerçeği bilmeden ürettiğimiz her tepki, çalışmada, "hedefi ıskalamak" diye adlandırılıyor. Benlikler adeta merkezlerimize çöreklenmiş, kendi başlarına bütünden ayrıymışçasına bağımsız tepkiler üretiyorlar. Üstelik bizden üremiş her duygu her düşünce kendince bir form buluyor ve en zayıf olduğumuz anlarda bizi sinsice devirmek için bekliyorlar. Aynı tür düşünceler, duygular ve alışkanlıklar birbirlerini besliyorlar. Tam da bu noktada plansız planın kıymeti devreye giriyor.

Çalışmayı benliklere duyurmadan yapmanın sırrı ki alegorik anlatımın nedenidir işte tam da bu noktada çok önemli. Bu yüzdendir ki çalışma, kendimize rağmen yapmanın zorluğuyla her dem önümüzdedir. Ve **Gurdjieff**'in dediği gibi, hapisaneden kaçmak için, yolu bilen bunu deneyimlemiş kişilerin rehberliğine ihtiyacımız var.

Hareket Merkezi ve Yoga

Merve Ay

İnsan denen makinanın üç merkezden oluştuğundan bahsediyoruz. Entelektüel, Duygusal ve Hareket Merkezi. Her biri bütünü oluşturan parçalar. Kendi döngüsünde işleyen ancak aynı zamanda dengede olmaya ihtiyaç duyan.. Amacımız ise o dengeyi kurabilmek.

Öncelikle, insan denen mekanizma kendini keşfedebilmek için yola çıkmalıdır. Yola çıktığında da kendi varlığının ihtiyacı olan her ne ise sezgisi önüne düşecektir.

Ben kendi yolculuğuma başladığımda hareket merkezimin hiç çalışmadığını, hatta oradan alacağım izlenimlerin çok uzağında olduğumu fark ettim. Hareket merkezi çalışmadığında sonuçları neler olabilir? diye sorabilirsiniz. Bedende tekrar eden fiziksel ağrılar, içine kapanma, dengesiz enerji kullanımı, tembellik, atalet, negatif düşüncelerin hakimiyeti, depresif tutumlar, yeme bozuklukları..vs diye çeşitlendirilebilir.

Farkına vardığım noktada, hareket merkezimi çalıştırmalıyım ama edindiğim entelektüel bilgi ile de harmanlayabilmeliyim dedim. Hareket merkezini çalıştıracak birçok faaliyet (spor, fitness, tai-chi, chi gong, yoga, yürüyüş, koşu..vb) bulabiliriz. Önemli olan varlığımızın ihtiyacı olanı deneyimleyebilmek ve sonrasında, deneyimlediğimiz bu hali hissederek diğer merkezlerle bütünleyebilmektir.

Benim seçimim YOGA oldu. Deneyimlediğim ve kendi içimde anladığım, anlamaya çalıştığım kadarı ile paylaşmak ve katkıda bulunmak niyetiyle… Yogayı anlamaya analiz etmeye, kelime anlamından başlayalım. *"Yoga, Sanskrit dilinde 'yuj' kökünden gelir 'yuc' okunur ve birleştirmek, bir olmak anlamındadır."* [1] Bunun dışında kombine etmek, buluşmak, bağ kurmak, tamamlanmak, bütünlük anlamları da bulunmaktadır.

"Yoga terminolojisi, kaynak olarak Sanskrit dilindedir. Sanskrit, bir araya getirmek, toplamak, düzenlemek anlamlarına gelen "sam" (birlikte) ile krta (yapmak, oluşturmak) kökünden türetilmiştir ki yoganın anadilinin böyle anlamlara gelen bir sözcük ile karşılanması rastlantı olmayacak kadar anlamlıdır." [1]

"Yoga; buluşma, görüş alışverişi, iki kişinin buluşması anlamına gelir. Öylesine derin, yoğun ve samimi bir buluşmadır ki o, iki kişi yok olur. Sınırlar birbirine karışır ve tek kişi olur. Bu başka türlü olmaz. Samimi ve yoğun değilsen olmaz. Varlığının tamamını ortaya koyarsan doruğa ulaşmak mümkün olur." [2]

"Yoga, kopmuş olduğumuz hakikate ulaşma çabasıdır. Yeniden bağlanma, birleşme ve bütünleşme demektir." [2]

Anlamlarını okuduğumda, bir olmak, bağ kurmak, buluşmak kelimeleri etkilemişti beni. İnsanın kendisi ile bağ kurması, içine, o derinde var olan özüne erişebilmek için bir araç diye geçirmiştim içimden. Kendini bilme çalışan bir öğrenci için çok kıymetli bir tanımlama bu. İnsana doğru yolda olduğunu hissettiriyor. Öğrendiğiniz ve uyguladığınız yeni bir şeye, kendi pencerenizden bakmayı deneyimliyorsunuz. Sizde var olan ya da üzerinde çalıştığınız şeyi, tamamlayan başka bir öğreti ile tanışma hali. Yoga daha kelime anlamı olarak yolculuğumun tamamlayıcısı olacağını hissettirmişti.

Yoganın tarihine kısaca bakacak olursak; *"Yoga, dünyanın en büyük uygarlıklarından biri olan İndüs Uygarlığı'nın üzerine kurulmuştur. Yoganın başlangıç tarihi kesin olarak bilinmemekle birlikte, eldeki bilgiler, İÖ 3000'li yıllarda Hindistan'a kuzeyden gelen savaşçı bir toplum olan Aryanlar ile geldiği doğrultusunda. Bin yıllar içinde sosyal ilişkilerden, insan sağlığıyla ilgili konulara kadar çok geniş bir alanda şekillenen yoga İS 2. yüzyılda Patanjali adındaki bir bilge ile birlikte yazılı kayıtlara geçmeye başlar. Patanjali'nin Yoga Sutraları o tarihten önceki bilgilerin derli toplu bir araya getirilmesi olarak da ele alınabilir. O tarihten günümüze kadar geleneksel bir öğreti olarak kuşaktan kuşağa aktarılır."* [1]

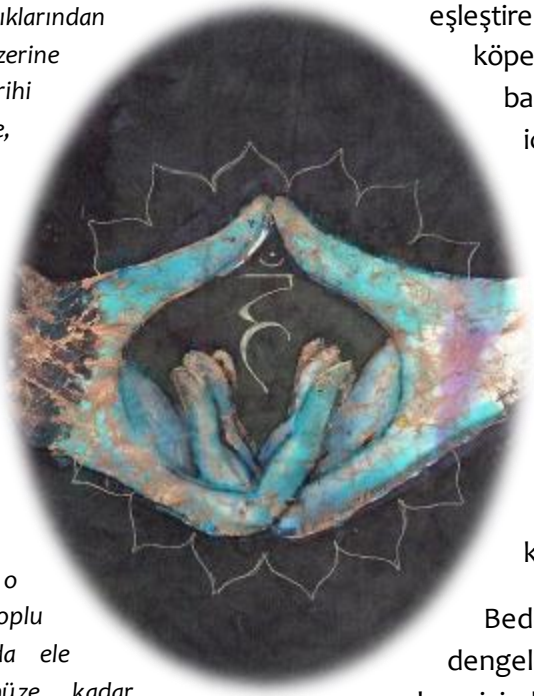

Bunca yıldır var olmuş, kuşaklar boyu aktarılmış Yoga çalışmaları, günümüzde bile hala insanların içsel yolculuğuna katkıda bulunabiliyorsa ve bir araç oluyorsa kadim bir öğreti olduğu yadsınamaz.

Yoga, herkesin bireysel, kendi içsel yolculuğudur. Kişinin kendi dünyasında özüne doğru ilerlemesi, onunla karşılaşma anına kadar yanında bulundurabileceği bir anahtar gibidir."*Yoga korkusuzluktur*" [1]Tıpkı ruhun tanımı gibi.

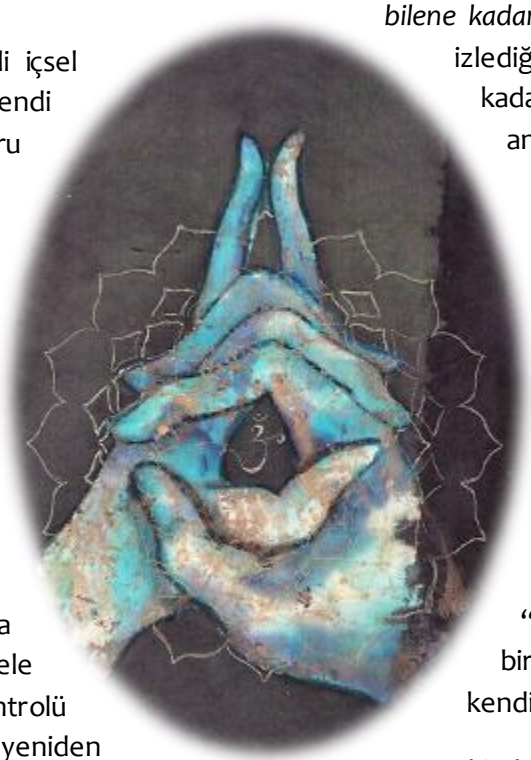

Yoga, bir anlamda farkındalık kazanma aracıdır. Beden farkındalığı, zihin oyunlarının, sıçrayışlarının farkındalığı, duyguların nasıl da baskın hale gelip bizi ele geçirdiğinin farkındalığı. Kontrolü kaybeden insan varlığının yeniden dizginleri ele almasına yol.

Öyle bir hal alıyor ki; içten hissettiğinizde, çevrenizde olup biten olayları, yeri geliyor kişilikleri, kendi davranışlarınızı yoga pozlarındaki (asana) hissiyatınız ile eşleştirebiliyorsunuz. Bazen bir kedinin, köpeğin, ağacın hareketlerine hiç bakmadığınız derinlikte bakıp, içinizde bambaşka yerlere gidebiliyor, şuurun gelişimini izler hale gelebiliyorsunuz. İçinizde var olan ama belki de bilmediğiniz hassasiyetiniz ortaya çıkıyor. Kendinizi dinlemeyi öğreniyorsunuz. İçe dönmeye başlıyorsunuz.. Bedeni sevmenin, ona değer vermenin, onu korumanın kıymetini anlıyorsunuz.

Bedende var olan enerjiyi dengelemenin tadına varıyorsunuz. Yoga pozları içinde önemi vurgulanan omurga, bedenin orta yolu, dengenin temeli. Pozlar ile bedeni dengelerken, diğer taraftan üç merkezi (entelektüel-duygusal-hareket) dengelemenin sezgilerini alıyorsunuz. Bir anlamda nötrleştirici etki ile buluşuyorsunuz.

"Bilgi bedende yaşayana kadar rivayettir. Beden bilene kadar bir şeyi gerçekten bilmiyoruz." izlediğim bir dizide dile gelen cümle. O kadar doğru ki, bedenin önemini ancak deneyimlediğinizde anlayabiliyorsunuz. Yoga ile, bedeninizle tanışıp, içerdiği bilgilerle, kodlarla tanışma sürecini yaşıyorsunuz.

Yoga için herkesin tarifi de tanımlaması da farklı olacaktır. Çünkü, herkesin içinde dokunduğu, temas ettiği yer bambaşka algıları çağırmaktadır. Benim için yoga, "Entelektüel bilgiyi beden ile birleştirip, kalp yolundan geçerek, kendinle yüzleşmektir."

Yazımı kitabından da faydalandığım değerli hocamın tanımlaması ile bitirmek isterim: ***"Yoga, köke inmektir. Köke indikçe anlarsın, anladıkça da bütünleşirsin."*** *Kaynak: [1] YOGA 1.Kitap Surya'dan Patanjali'ye; Bora Ercan [2] YOGA 1, Osho*

Varlığın Birliği

Sezgi Genç

Varlık, sonsuz olan Yaradan'ın tezahürü ya da yansımasıdır. "Varlığın Bir'liği" İlkesi'ni anlamaya çalışırken önce, Yaradan kavramını ele almak gerekecektir.

Yaradan mutlak ve sonsuzdur. Bundan dolayı beşerî ve göreceli olan isim ve sıfatlar O'nu tanımlayamaz. Hiçbir şeyle kıyaslanamayan ve sadece Kendisine benzeyen Yaradan, hiçbir şeyden etkilenmez ve değişmez.Varlık'ta Yaradan'a ait hiçbir zerre yoktur. Bu cevher farklılığı sebebiyle O'na ulaşılamaz. Bununla beraber Yaradan, Varlığı'yla, kanunu vasıtasıyla irtibattadır .Sonsuz boyutların, mekânın ve zamanın sahibi olan Yaradan, Varlık tarafından anlaşılamaz. sadece tezahürlerini gözlemekle anlamaya çalışabiliriz. Var olan her şey O'nu sembolize eder.

Kâinatın düzeni Yaradılış Kanunları'yla sağlanır. Varlık sonsuzluk içinde bu Kanunları öğrendikçe Yaradan hakkında bazı sezgilere varabilir. Esasen Yaradan kavramı veya Yaradılış Kanunları, o Kutsal Tohum, farkında olsun ya da olmasın her varlığa dağılmış ve onların yapılarına nüfuz etmiştir. Merkezi her yerde, dış yüzeyi hiçbir yerde olan küre sembolizmi de ayni şeyi ifade eder.Mutlak hareketsizlik ve denge hâlinde olan Yaradan **BİR**'dir, **TEK**'tir ve **AYNI**'dır.

Hiçbir varlığın asla anlayamayacağı var etme eylemi, ancak Yaradan'a ait bir Bilgi'nin sonucudur.

Yaradan'ın tek bir eylemi vardır; o da Varlık meydana getirmektir. Tek olan Yaradan'dan yansıyan yegâne şey Varlık'tır. Yaradan ve Yansıması aynı şey değildir. Bu yansıma dalga dalga varlık sistemleri hâlinde, çokluk olarak tezahür eder. Yaradan'a ait olan bu Fiil, yoktan var etmektir. Var olan, yokluğu idrak edemez; yokluk, varlık için "Hiçlik Sistemi"dir. Varlığın esası form (şekil) değil, özdür. Başka bir ifadeyle Yaradan tarafından var edilen form değil, özdür.

Var etme, zaman ve mekân dışı küresel bir eylemdir (çünki zaman ve mekân da varlıktır). Yani bu eylem, sonsuzluğu kapsayan tek, bütünsel (küllî) ve anî bir Oluş darbesidir.Yaradan tarafından meydana getirilen Varlık, bünyesinde "Varlıksal İlkeler"i ya da "Tanrılık Bilgi"yi taşıyacak şekilde var edilmiştir.

BİR olan Yaradan'ın var ettiği de Bir'dir. Varlığın Bir ve Aynı oluşu Yaradan'ın BİR'liğinden dolayıdır. BİR olandan ancak Bir olan sadır olur.Yaradan'ın Kanunu değişmez olduğundan farklı statüde varoluşlar düşünülemez. Oluş, tek BİR Kaynağın, yani Yaradan'a ait tek bir Kanun'un eseridir. Bu sebeple Yaradan için Varlık Bir'dir.Tezahürden önceki küresel varoluşta tekâmül ve hiyerarşi söz konusu değildir. Zaman, mekân ve hareket yoktur. Sadece Bir olan Varlık mevcuttur.Kâinatlar ve o kâinatlarda tekâmül eden sonsuz çeşitlilikteki varlıklar ayrı ayrı yaratılmamıştır. Farklı olarak gördüğümüz sayısız varlık sistemleri, tek Bir Varlığın çeşitli boyutlardaki tezahüründen ibarettir.

Küresel bir bütünlük hâlinde olan varlıkların tümü, her biri ayrı varlık çeşidini yansıtan sonsuz yüzeyli tek bir elmas gibidir. Bu bütünlük "Kozmik Yumurta" şeklinde sembolize edilmiştir. Varlığın Birliği ve Bütünlüğü, başsız ve sonsuz olmaktır. Her varlık hem baştır, hem sondur.

Varlığın BİR'liği, görünmeyen bir BİR'liktir. Bu Bir'lik öz ya da varoluş bakımındandır. Yani farklı farklı gördüğümüz tüm varlıklar, yapılarında aynı mayayı taşırlar.Varlığın BİR'liği, yaratılışın sonsuzluğunu ve küreselliğini ifade eder.Yaradan karşısında varlıklar değil, Varlık vardır. Bu Varlık Bir, Tek ve Aynı'dır. "Varlığın Bir'liği" İlkesi'ne bağlı olarak bütün varlıklar eşittir ve seçme özgürlüğüne sahiptir; ancak varlıksal iradeler birbirini çelmez. Yaradan'ın tezahürü Varlık'tır. Tezahür eden Yaradan'ın Kendisi değil, O'nun Bilgisi ya da Kanunu'dur. Kâinat bütünüyle Yaradan'ın tezahürü ya da yansımasıdır.

Tezahür, mutlak sonsuz olan Yaradan'ın kendisini sınırlı olanla ifade etmesi demektir. Yaradan tarafından bakıldığında sonsuzluğun sonlu hâle gelmesi söz konusudur. Ancak bu tezahür, varlık açısından gene de sonsuzdur. Bu bakımdan ele alındığında, varlık, çokluk demektir.Yaradan'ın Oluş (var etmek, varlık meydana getirmek) Eylemi yaratılış değildir.

Yaratılış; zamana ve mekâna bağlı maddî sistemler içinde, Varlığın forma (şekle) bağlı olarak tezahür etmesidir.

Saf maddenin kendisinde herhangi bir form, herhangi bir ide yoktur. Maddeye şekil veren varlıktır. Şekilsiz (amorf) olan madde, varlık tarafından şekillendirildikten sonra bildiğimiz evren meydana gelmiştir.

Yaratılış ya da imalât (prodüksiyon), yani mevcut olanı şekillendirme Yaradan'a değil, Varlığa aittir, Varlık Yaradan'ın var ettiğine şekil vererek yaratma fiilini gerçekleştirmiştir.

Görülüyor ki, Yaradan'ın Kanunu'nu uygulayan ve en büyük varlıksal ilkelerden olan "Seçme Özgürlüğü" İlkesi'ne bağlı olarak Yaratılış Fonksiyonu'nu yerine getirmeyi seçen "Tanrılar" ya da "İlâhlar" vardır.Küresel Varlık âleminde yaratılış süreklidir, yani bu faaliyetin başı ve sonu yoktur. Bu Varlık bütünlüğünü hissedebiliriz, ama asla anlayamayız.

Yaratılanlar, yani yine Varlığın sebep olduğu ve de sonsuz boyut, mekân ve zamana dağılarak çokluk hâlinde tezahür eden varlıklar (mevcudat), aynı özü taşıdıklarından ve aynı Yaratılış Kanunu'na tâbi olduklarından Bir ve Tek'tirler. Yaradan tarafından meydana getirilen Varlık'ta, o tüm varoluşun Bilgisi saklıdır. Bir Merkez'den itibaren, içten dışa genişleyen küreler tarzındaki varlık sistemleri sonsuzluğa uzanır.

Bu yaratılış küresindeki varlık sistemleri birbirinin tezahür sebebidir. Bir tezahür, kendinden önceki bir tezahürün sebebidir. Bir önceki bir sonrakini türetir.

Yani varlık, varlığı yaratır. "Yaratılan, Rabbine benzer" ifadesi bu anlama gelir. Yani varlık için Aslı'na uygunluk söz konusudur. Ancak tüm varlıkların mayası Yaradan'dan dolayı Bir'dir. Bu sebeple yaratılmış olanlar Bir'dir.

Güneş ışığının bir prizmadan geçerek yedi renge ayrılması gibi Bir olan Varlık, çesitli boyutlarda, o boyuta has zaman ve mekân şartlarında farklı form ve yapıda tezahür etmiş ve böylece zahirî bir çokluğa dönüşmüştür.

Bununla beraber özde Birlik olduğu için "Yukarıdaki aşağıdakine,aşağıdaki yukarıdakine benzer"denmiştir.

Yaratılış Yaradan'dan itibaren açılmaya başlar. Merkez'de ve her şeyin başında O vardır; her şey O'na doğrudur.

Tekâmül, zaman ve mekân içerisinde bulunan bir değişme olup Merkez'e yaklaşmanın bir ölçüsüdür. Ancak bu asla ulaşılamayacak bir Merkez'dir.

Varlık, yaratılış küresinin Merkezi'ne yaklaştıkça ayrıntılar ortadan kalkar. Tâbi olunan kanun sayısı azalır, ama bu kanunların kapsamı genişler. Her şey Bir'leşir ve ayniyet kazanır. Bu nokta Birlik (Teklik, Vahdet) Şuuru'nun Merkezi'dir. Hakikî Birlik oradadır.

O Merkez'den sonsuzluğa yayılan Şuur alanı içerisine giren varlıklar, Birlik fikrine, yani Merkez'e doğru çekilirler. Orada "sen-ben" yok, "biz" vardır. Varlıkların tekâmül seyri, sonsuza dek o Birlik Merkezi'ne doğrudur."Varlığın Bir'liği İlkesi"nin fizik plândaki tezahürü olarak, bedenli hâlimizle, kozmik bir bedenin hücreleri gibi birbirimize bağlı durumdayız. Mekânda işgal ettiğimiz konuma bakarak bedenler arasında gördüğümüz boşluklar bizi yanıltmaktadır. Bu yanılgının sonucu olarak kendimizi başkalarından ayrı gibi, bireysellik varmış gibi düşünerek "sen-ben" davası güderiz. Oysa insanlık Tek Bir Şeydir. Bütünsel bir Akıl (Zekâ ya da Şuur) fizik kâinatta ancak böyle görünmektedir.

İnsan varlığının bireysel tekâmülü, tüm insanlığın kolektif tekâmülüne bağlıdır. Bu sebeple insan, toplum içinde "Yardımlaşma ve Dayanışma Kanunu"nu bilerek uygulamalıdır. Görülüyor ki, "her koyun kendi bacağından asılmamaktadır".

Tekâmül seyri Birlik fikrine, yani Birlik Şuur Alanı'nın Merkezi'ne doğrudur. Ne yaparsak yapalım, o Merkez'e doğru hareket ederiz.

Aslında hepimiz Bir'iz. Bu nedenle "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" ifadesi kullanılmıştır.

Paralel Evrenler

Ceylan Öztürk

Görülebilir evrenin ötesinde bu evrene paralel başka evrenler de var mıdır? Mistikler ve filozoflar böyle olduğunu öne sürüyorlar. Bilim adamları ise yakın zamana kadar böyle bir şeyin olanaksız olduğunu düşünüyorlardı. Fakat bugün fizikçiler paralel evrenlerin olabileceğini matematiksel olarak ortaya koyabiliyorlar.

"Acaba şöyle yapsaydım" dediğiniz anlar var mı geçmişinizde? O zaman içiniz rahat olsun siz zaten "öyle" yaptınız. Paralel Evrenler teorisine göre,bir karar aşamasına geldiğiniz her an, oluşabilecek belki de milyonlarca sonuç, aynı anda gelişiyor ve sonuçların uzandığı başka karar anları yeni alternatif evrenler oluşturuyor.

Sabah kalktınız, kahvaltınızı yaptınız, dışarı çıkarken biraz oyalandınız ve binmeniz gereken otobüsü kaçırdınız. Eğer oyalanmamış olsaydınız o otobüse binmiştiniz ve o otobüste muhtemelen karşılaşacağınız hayatınızın aşkıyla tanışıp, bir kaç ay sonra evlenecektiniz.

Ama hayır siz oyalandınız ve bir sonraki otobüse bindiniz, otobüs kaza yaptı ve bacağınız kırıldı. İşinizden oldunuz, ekonomik durumunuz kötüye gitti ve berbat bir hayatınız oldu. Aslında her iki ihtimal de aynı anda gerçekleşti. Çünkü olasılıkların gerçekleşme ihtimali sandığımızdan daha gerçek olabilir. Paralel evren dediğimiz şey, bir olasılıklar dünyası.

Aslında hayatımızın hangi evresinde hangi halimizi yaşıyoruz?

Zamanın işleyişi yönünde belirginleşen koşutluk ayrıca bütün fizik kuralları ile perçinlenerek işler. Gördüğümüz duyumsadığımız algıladığımız yegâne büyük evrenin yanında, hiç denenmemiş ama izlenimleri bellekte yer eden ve yaşayan küçük evrenler varsa bu biricikliğimizi ortadan kaldıran bir durum olur.

"Bir ben var bende benden içeri" benzeri bir durum. Aslında bizden başka bizler var ve hepsi şu an yaşadığımız hayatta denemediğimiz şeyleri deniyorlar.

Her ne kadar tüm bu fikirlerin çıkış noktasında Einstein'ın görüşleri yatsa da; Paralel evrenler tanımı ilk kez Amerikalı fizikçi Hugh Everett tarafından ortaya atıldı. Kimi zaman bağımsız ve farklı, hiçbir şekilde birbiriyle etkileşime girmeyen çok sayıda evrenin varlığı öngörüldü. Bu evrenlerin bir araya gelmesi ve etkileşime geçmesi, her iki evrenin de yok olduğu bir sonuç olasılığını ortaya çıkartacağı, kabul gören bir fikir oldu. İki farklı evrenin bir araya gelmesinin, madde ile karşı madde çarpışması gibi bir sonuç yaratacağı düşünüldü.

Kuantum mekaniği, (bilim tarihinde, çift yarık deneyi olarak bilinen) deneyde, fotonun dalga mı yoksa parçacık mı olduğunu belirleyen şeyin, gözlemcinin bilinci olduğunu söyler. Bir olgunun potansiyel durumdan, işler hale gelmesi ve gerçekleşmesi, katılımcının varlığı ile mümkün olabilir.

Sistemin fiziksel özelliklerinde herhangi bir değişim olmaz, değişim sadece bu özelliklerin potansiyellik ve güncelliğinde ortaya çıkar.

Fizikçi Jack Sarfatti'ye göre gözlemcinin fikri birçok olguyu açıklayabilir.

Örneğin bir sıvı veya gazdaki parçacıklar durmadan ileri geri hareket eder.

Ona göre parçacıkların bir oraya bir buraya çarpmasının asıl nedeni katılımcıların zihinsel etkinlikleridir.

Birden çok olası evrenin öngörülen kümesi, çoklu evrenler adlı bir teoriyle ifade edilir. Çoklu evrenin yapısı, her evrenin kendi doğası ve birbirleri arasında kurulu çeşitli ilgiyle beliriyor. Çoklu evren tanımı fizik, felsefe, kurgu ve kısmen bilim-kurgu alanlarında hipotezlerle ifade edilir. İlk defa William James tarafından kullanılan terim, bilimkurgu yazarı Michael Moorcock tarafından yaygınlaştırıldı. Aynı tanım çoğu zaman alternatif evrenler, paralel dünyalar ve paralel evrenler biçiminde de kullanılmaktadır.

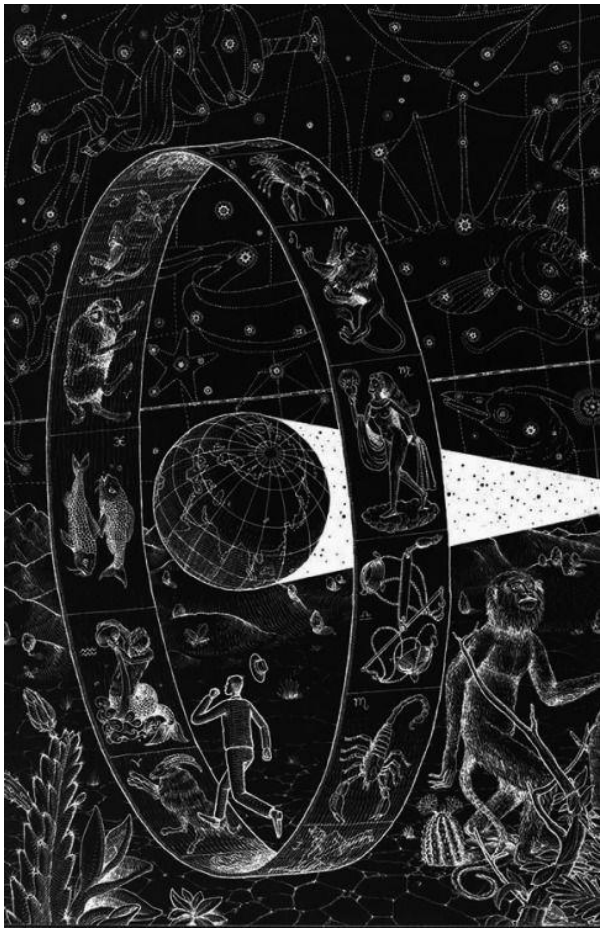

Fizikteki paralel evren teorilerine geçmeden önce, ''çoklu evren kavramı''nın bir teori değil, teorik fizikten çıkan, bütün farklı paralel evren kuramlarını içine alan bir model ve yaklaşım olduğunu belirtmeliyiz.

Bu ayrımı yapmak kritik önem taşır, çünkü ister mega evren ister gözlemlenebilir evren veya şişme model, tüm paralel evren teorileri, çoklu evren sınıfına giriyor. Bunların bir kısmı evrenimizin birebir kopyası. Diğerleri ise bizden kopuk ve tümüyle farklı evrenler; ama zar kozmolojisinde olduğu gibi bize paralel olabilirler. Kuantum fiziğinden türetilen çoklu dünyalar yorumuna göre, alternatif kopyalarımızın yaşadığı paralel evrenler var. Kainatta sonsuz sayıda evren varsa aynı zamanda sonsuz sayıda birebir kopyamız olmak zorunda. Sonsuz sayıda farklı evren, sonsuz sayıda kusurlu kopyamız olan evren ve sonsuz sayıda birebir klonumuz olan evren. Sonsuz sayıda evren varsa yaptığımız, yapacağımız, yapabileceğimiz her şey sonsuza dek kopyalanacaktır.

Dolayısıyla "o kızla evlendiğiniz bu evrene" ek olarak başka kızla evlendiğiniz bir evren de var.

Bu evrende fizikçi iseniz, çöpçü olduğunuz bir alternatif evren ve kopyanız da var.

Schrödinger'in Kedisi, Avusturyalı fizikçi Erwin Schrödinger tarafından ortaya atılmış, kuantum fiziğiyle ilgili olan, hakkında çok tartışma yapılmış düşünce deneyidir. Genellikle kuantum mekaniği ve Kopenhag Yorumu'yla ilgili bir paradoks olarak bilinir.

Schrödinger'in kedisi paradox diye tanımlanan, düşünülmüş bir teoridir, Erwin Schrödinger tarafından 1935' te icat edilmiştir. Schrödinger, problem olarak gördüğü günlük nesnelere uygulanan kuantum mekaniğinin Copenhagen yorumunu resimlendirdi. Bir kedi, ölü ya da diri olabileceği, rastgele bir duruma bırakılıyor ve karar vermek için gözlemlemeye ihtiyaç duyuluyor. Bu düşünülmüş deney, özellikle kuantum mekaniğinin teoriksel yorumunun tartışmasıdır.

Bir kedi, bir küçük şişe zehir ve radyoaktif kaynakla, bir kapalı bir kutuya bırakılır.

Eğer içerideki monitör, radyoaktifliği algılarsa (azalmakta olan tek atom) küçük şişe kırılır, zehir kediyi öldürür. Bir süre sonra kuantum mekaniğin Copenhagen anlamlandırması, kedinin bir dalga fonksiyonu olduğunu, anlık olarak hayatta veya ölü olma ihtimalini vurgular. Kutuya bir kez bakıldığında, kedi canlı veya ölü olabilir, ikisi birden olamaz. Her iki olasılık da, farklı evrenlerde farklı sonuçlara yol açar.

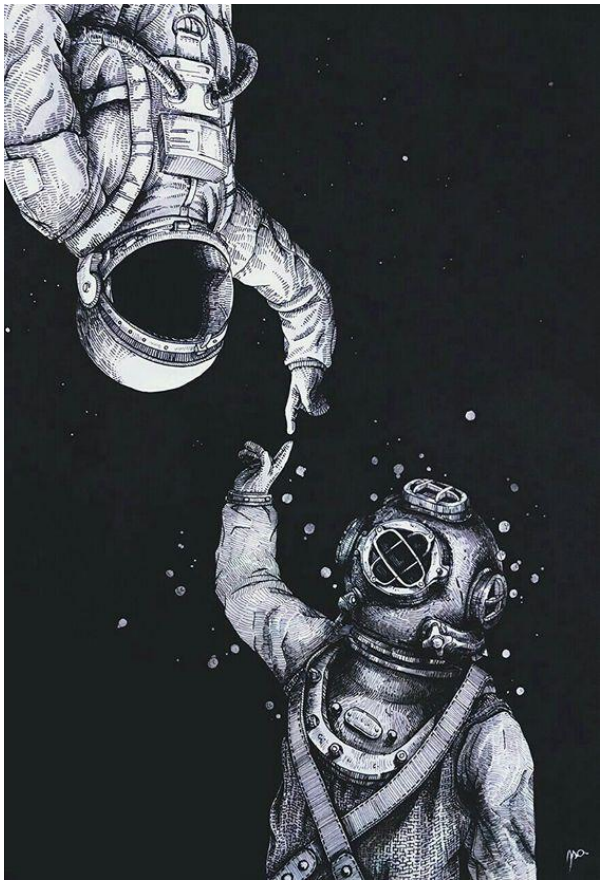

Rüyaların sırrı hala insanlığın çözemediği bir gizem. Ancak paralel evren fikrinde rüyalar bir mantığa oturuyor. Pek çok rüyamızda anlamlandıramadığımız şeyler görüyoruz değil mi? Bunlar aslında paralel evrende yaşadığımız şeylerin bize aktarımı olarak kafamızda beliriyor. Rüyanızda öldüğünüzü görüyorsunuz örneğin, bilin ki bir tercihiniz sebebiyle gittiğiniz bir evrende öldünüz. Ya da daha önce gidip görmediğiniz yerleri görüyorsanız rüyalarınızda, bilin ki paralel evrende zaten oraya gitmiştiniz.

Evrenimiz elbette 4 boyutlu, ama nasıl ki bir lamba direğine uzaktan bakınca tek boyutlu görünüyor; Kainatta tost dilimleri gibi yan yana dizilmiş evrenler de uzaktan bakınca kağıt yaprakları gibi ince, düz ve iki boyutlu olarak görünüyor (trafik lambası direğine yakından bakarsanız bir karıncanın aslında üç boyutlu olan bu direğin çevresinde çember çizerek yürüdüğünü görebilirsiniz).

Zar kozmolojisinde paralel evrenler tıpkı ekmek dilimleri gibi gerçekten birbirine paraleldir.

Zar kozmolojisi fizikten türetilmiş bir çoklu evren teorisidir. Buna göre başka dünyalarda, başka işler yapan alternatif kopyalarımız yok, ama fiziksel olarak gerçekten birbirine paralel olan evrenler var. Zar kozmolojisine göre zamanla birlikte 4 boyutlu olan evrenimiz en az 5 boyutlu Kainatta üst üste veya bakış açınıza göre dikey olarak yan yana dizilen, tıpkı ekmek dilimleri gibi yan yana dizilmiş olan sonsuz sayıdaki evrenden biridir. Zar kozmolojisine göre birbirine paralel olan iki evren ara sıra çarpışıyor ve böylece çok sayıda büyük patlama yaşanıyor. Büyük patlamalar, sonsuz uzunluktaki birer kağıt şeridine benzeyen bu evrenlerde, içinde yaşadığımız gibi, yepyeni, gözlemlenebilir evrenler oluşmasına yol açıyor.

Aslında 11 boyutlu uzayda birbirine paralel olarak yüzen bu iki sonsuz uzunluktaki evren şeridi, boylu boyunca ve farklı noktalarda defalarca çarpışmış olabilir. Her çarpışma noktasında ayrı bir büyük patlama yaşanmış ve başka bir evren oluşmuş olabilir. Söz konusu evrenler birbirine ışığın asla ulaşamayacağı kadar uzak olduğu için bunlar ana evren (mega evren) dilimlerinin üzerinde yan yana dizilen, ama birbirinden kopuk olan farklı, gözlemlenebilir evrenler olarak kabul edilebilir.

Sicim teorisi; kuantum fiziğiyle, görelilik teorisini birleştirip, her şey teorisini geliştirmek için, gelecek vaat eden en büyük teoridir. Sicim teorisine göre, evreni oluşturan temel parçacıklar, tek boyutlu, süper küçük sicimlerden meydana geliyor. Böylece dünyadaki tüm fizik kuvvetlerini sicimlerle açıklayabiliyoruz: Elektromanyetizma, kütleçekim, zayıf ve güçlü nükleer kuvvet…

Yalnız bir sorun var. Sicim teorisinin çalışması için 10 uzay boyutu ve 1 zaman boyutu lazım.

Oysa bizim evrenimizde sadece 3 uzay boyutu ve 1 zaman boyutu görüyoruz; yani görebildiğimiz kadarıyla evren 4 boyutlu. 11 boyutlu değil. Peki diğer 7 boyut nerede?

Sicim teorisinin güncel versiyonu olan M teorisine göre, ekstra 7 boyut çok küçük ve kendi üzerine tespih böceği gibi kıvrılmış durumda. Bu yüzden ekstra boyutları göremiyoruz. *1 boyutlu bir kainatta, evreni meydana getiren sicimleri düzenlemenin 10^{500} yolu var, yani sicim teorisine göre kainatta en azından 10 üzeri 500 evren var. Bunlardan biri de yaşadığımız evren. Bu aslında bir çatı kavram olsa da çoklu evren derken bilim insanları genellikle sicim teorisini kast ediyor.*

Sicim teorisine göre kainatta birbirinden kopuk olan en az 10 üzeri 500 evren var. Kainatı oluşturan boşlukta sonsuz sayıda gözlemlenebilir evren yaratmanın başka bir yolu da şişme modelidir.

Evren büyük patlamayla oluştu. Bunu kozmik mikrodalga, arka plan ışımasına ve görelilik teorisine bakarak anladık, kısacası büyük patlamanın varlığını kanıtladık. Bununla birlikte Evren'de madde ve enerji oldukça eşit miktarda uzayın her yanına dağılmış durumda. Oysa patlamayla oluşan bir evrende, maddenin belirli yerlerde toplanmasını beklerdik. Uzaya tekdüze dağılmasını değil.

Şişme modeline göre kainat, balon gibi şişiyor ve sürekli olarak köpük evrenler doğuruyor.

Alan Guth'un 1979'da geliştirdiği şişme modeline göre, evrenimiz, kuantum fiziğindeki belirsizlikler nedeniyle, çok kısa bir süre içinde balon gibi şişti ve ışıktan hızlı genişledi (büyük patlamadan hemen sonra, Evren'in mikroskobik boyutta olduğunu hatırlayalım).

Bu sebeple küçük evrende, dağınık su kabarcıklarına benzeyen, mikroskobik madde ve enerji topakları, bugünkü Evren'e, neredeyse eşit ölçüde dağıldı. Böylece şişme modeli bize, maddenin ve enerjinin Evren'e neredeyse eşit biçimde dağılmasını açıklamış bulunuyor. Ancak, evren bir süre için şişerek ışıktan hızlı genişlediyse, büyük patlama göremeyeceğimiz kadar uzaklarda devam ediyor olabilir. Belki bölgemizdeki büyük patlama bizim evrenimiz şişip seyrelince ve dolayısıyla soğuyunca sona erdi. Oysa büyük patlamayla oluşan kainatın başka kısımlarında patlama daha geç sona ermiş; yani şişme evresi daha geç sona ermiş ve hatta ışıktan hızlı bir şekilde bugün de devam ediyor olabilir (evrende hiçbir şey ışıktan hızlı gidemez ama evrenin kendisi ışıktan hızlı genişleyebilir).

Bu durumda kainatta ışığın ulaşamayacağı kadar uzak, belki de sonsuz sayıda evren olmalı. Bu evrenler sadece sanal parçacıklardan oluşan boşlukta birbirinden kopuk sabun köpükleri veya su kabarcıkları gibi yüzmeli Evrenlerin dışında uzay ve zaman da olmadığı için bu aslında doğru bir ifade değil, ama şişme modeline göre boşlukta çok sayıda köpük evren olduğunu anlatmamızı kolaylaştırıyor.

Şişme modeline göre kainatın bazı yerleri sonsuza kadar şişmeye ve yeni bebek evrenler, gözlemlenebilir evrenler oluşturmaya devam edecek. Hatta bugün bizden ayrı olan bir evren, daha önce bizimle aynı gözlemlenebilir evren parçasında yer almış olabilir.

Sadece şişmeye bizden sonra da devam ettiği için, aradan geçen sürede bizden kopmuş olabilir. Öyleyse tıpkı yaranın kabuğunu koparır gibi, bu evren de bizden kopunca evremizde bir yara izi bırakmış olmalı. En azından sicim teorisi, kuantum alan kuramı ve şişme modelini birleştirdiğimiz zaman bu sonuca varıyoruz. Çoklu dünyalar yorumuna göre, bu evrende yapmadığınız tüm seçimleri, alternatif evrenlerdeki kopyalarınız yaptı. O kızla evlenmediniz, yalnız yaşadınız, başka kızla evlendiniz vb.

Paralel Evrenler kavramı, bugün bilimsel terimlerle açık bir şekilde tartışılabilmektedir. Bilim adamları içinde bulunduğumuz evrenin varlığını, bir takım neden sonuç bağıntılarıyla açıklayabiliyorlar. Aslında bu açıklama, üç boyutlu uzayın, tümüyle onun yapısını oluşturan fizik nesnelerden ibaret olduğu esasına dayanır. Bu yaklaşım biçimi ilk bakışta, evrenin var olan her şey demek olacağı anlamına gelebilir. Fakat iki önemli nokta vardır. Birincisi, bilim adamlarının evren açıklamaları, birtakım soyut kavramları(güzellik ve sevgi gibi) açıklamaktan kaçınır.

Oysa her ne kadar fizik bir evrende yaşıyorsak da, bu tür soyut kavramlar da bu fizik evren çerisinde önemli bir yer tutarlar. İkinci olarak da bilimin tüm yaklaşımları ve bu konuya ilişkin kabulleri kesinlikle üç boyut ile sınırlanmıştır.

İkinci nokta, paralel evrenler tartışmasının odak noktasını oluşturuyor. Evrenimiz üç boyutlu bir mekandır. Herhangi bir nesnenin konumunu kavrayabilmek için öncelikle onun üç koordinatını belirlememiz gerekir. Bunun en somut örneği havacılıkta görülür. Bir uçağın pilotu, yerdeki hava trafik kontrolörüne, havadaki konumunu bildirmek için üç rakam vermek zorundadır. Bu değerler; uçağın havada bulunduğu yerin enlemini, boylamını ve yere olan uzaklığını belirtir.

Peki üç boyutun ötesi var mıdır? Matematikçiler diğer boyutları idrak etmenin sanıldığı kadar zor olmadığını belirtiyorlar. Diğer boyutlar gerçekten de matematiksel olarak kavranabilir, fakat bu durum üç boyutlu insan beyni için de söz konusu mudur? Tüm kavramlarımızla birlikte üç boyutlu bir mekanda yaşadığımız için bu pek mümkün değildir. Fakat şu örnekler, bunu anlamamıza biraz yardımcı olabilir.

Uzaydaki tek bir noktayı ele alalım. Bu noktanın herhangi bir yöne doğru uzanan hacmi yoktur. Dolayısıyla bir matematikçi için o nokta boyutsuzdur. Düz bir çizgiyi alalım. O da sadece bir yöne doğru uzar. Genişliği ve yüksekliği yoktur, sadece uzunluğu vardır. Bu bakımdan o çizgi de bir matematikçi için tek boyutludur. Bir Kağıt parçasını düşünün. Genişliği ve uzunluğu vardır ama derinliği yoktur. Dolayısıyla o da iki boyutludur.

Bir masayı ele alalım. Genişliğiyle, uzunluğuyla ve derinliğiyle üç boyutlu bir nesnedir. Boyutsuz, tek boyutlu, iki boyutlu ve üç boyutlu. Burada durmamız için herhangi bir neden var mı? Niçin bundan sonraki boyutları keşfe çıkmayalım? Flatlandliler (R. Edwin Abbott Flatland adlı bilimkurgu romanında, iki boyutlu bir evreni ve oradaki yaşamı anlatır.) Sadece iki boyutu bilirler; Sağ-sol ve ön-arka. Onların tüm hareketleri, kağıdın derinliği olmayan yüzeyi ile sınırlanmıştır. Onlar derinliği sadece kendi boyutlarındaki yerçekimi olarak ölçümleyip duyumsarlar.

Flatlandliler üçüncü boyutla ilgili olarak hiçbir şey bilmezler. Hatta üçüncü boyutu hayal edemezler. Flatlandlilerin üzerinde yaşadıkları bu kağıt parçasının sonsuz bir genişlikte olduğunu düşünün. Bu durumda onlar doğallıkla kendi iki boyutlu evrenlerinin tüm "var oluşu" oluşturduğunu düşüneceklerdir. Öte yandan kendi evrenlerinin "**altında**" ya da "**üstünde**" de başka evrenlerin olduğunu ise asla anlayamayacaklardır. Hatta anlamamanın ötesinde, bu kendilerine söylendiğinde kabul bile etmeyeceklerdir.

Bizim üç boyutlu bakış açımızla ise, Flatland evreni asıl gerçekliğin çok çok küçük bir bölümünü oluşturur. Bu arada iki ayrı Flatland evreni birbirine paralel bir şekilde yer alabilir ve bunların her birinde yaşayan varlıklar, derinlik duygusuna sahip olmadıkları için birbirlerinin farkına varamazlar. Bu tür birbirine paralel iki Flatland evreni üçüncü bir boyutta bir araya gelirler, tıpkı bir kitabın sayfaları gibi .

Her ne kadar bilimsel düzeyde şimdilik bir varsayım olarak kabul ediliyorsa da birtakım bilimsel ön bilgiler öne sürülmemiş olsaydı, paralel evrenler felsefesi bir kavram olmanın ötesinde hiçbir şey ifade etmeyecekti. Paralel evrenler konusuyla ilgili ilk kapıyı açan kişinin Albert Einstein olduğu biliniyor.

Einstein'in ünlü genel rölativite teorisinde, paralel evrenleri birbirine bağlayan "köprülerden" söz edilir. Genel rölativite teorisi çekim, uzay ve zaman konularını kapsayan oldukça karmaşık bir teoridir.

Rölativite teorisine göre, bir çekim alanı eğimli bir uzay demektir. Üç boyutlu uzay, dördüncü bir boyuta uzanır. Tekrar Flatland'e dönersek, bu iki boyutlu alem, üç boyutlu uzayın dördüncü bir boyuta açılmasının ne demek olduğunu açıklamaya yardım edecektir.

Hemen yanı başımızda yer alan mekanların varlığı olgusu bizim dördüncü bir boyut tasarımlarımızdan oldukça farklıdır. Her şeyden önce, üç boyutlu beynimizin bu tür bir olguyu kabullenmesi oldukça zordur. Böyle bir yaklaşım ancak iki boyutlu bir paralel evren modeli ile bağlanabilir. Modern bilimsel yaklaşımlar, paralel evrenlerin varlığına, hatta gerekliliğine dikkat çekiyor. Dördüncü bir boyut kavramı paralel evrenlerin nerede olabileceğine ilişkin bazı ipuçları veriyor.

Özellikle Einstein'ın bu tür evrenlerin kara delikler aracılığıyla nasıl birbirine bağlanabileceğine ilişkin bazı ön bilgiler ortaya koyduğu biliniyor. Aslında paralel evrenler bir dördüncü boyutta aynı uzayda aynı yerdedirler. Fakat araya bir zaman duvarı girmiştir. Paralel evrenler birbirlerine değmeden sonsuz tabakalar şeklinde bir kitabın sayfaları gibi üst üste dizilirler.

Paralel evrenler ve kendi evrenimize ait farklı zaman tabakaları(Geçmiş, Şimdi, Gelecek) bu dördüncü boyutta birbirleri içerisine geçerek bir kitabın sayfaları gibi dizilmişlerdir.

Flatland'i oluşturan iki boyutlu kağıt tabakasının üzerine ağırlığı olan bir nesne koyalım.

İki boyutlu kağıt bu nesnenin ağırlığından ötürü hemen buruşacak ve şekli bozulacaktır. Dolayısıyla iki boyutluluğunu yitirecek, buruşuk bir yüzeyi olmasından ötürü üçüncü bir boyut, yani derinlik kazanacaktır. Böylece bu yeni üç boyutlu mekanda kütle çekimi denen etki oluşacaktır. Flatland, çukurlaşmasına rağmen yine Flatland olmaya devam edecektir.

Fakat şu farkla ki, Flatlandliler bu kez meyilli bir yüzey üzerinde yolculuk yapacaklardır.

Buradaki çukurlaşma, hemen akla bir karadelik getiriyor. Bir karadeliğin Flatland'de olduğu gibi üzerinde durabileceğiniz bir yüzeyi yoktur. Sadece nesneyi daha derinlere çeken olağanüstü bir çekim gücü vardır.Flatland'in bir karadeliğe yaklaştığını varsayalım, ne olacaktır o zaman? Flatland'in iki boyutlu evreni karadeliğin çekim etkisine girdiğinde, giderek küçülmeye ve bükülmeye başlayacaktır. Sanki bir huninin kenarlarından içeriye doğru, bir tünele doğru kayıyor gibi olacaktır.

Einstein ve yakın çalışma arkadaşı Nathan Rosen'in bu karadelik önellerini matematiksel olarak kabul ettikleri ve inceledikleri biliniyor.Einstein ve Rosen, bu çalışmalarının sonucunda şaşırtıcı bir şey keşfettiler. Karadelik tünellerinin dibi yoktur. Burada, uçlarından birbirlerine bağlı iki huni söz konusudur. Birleştikleri nokta, tünelin "boğaz" kısmını oluşturur. Dolayısıyla tünelin bir ucundan giren bir nesne, merkezdeki ya da boğazdaki olağanüstü çekimin etkisiyle, tünelin öbür ucundan dışarı fırlatılır.Öyleyse öbür yanda ne vardır? Öbür yan, yeni bir evrendir, ilkinden tamamıyla farklı bir evrendir bu. İşte bu iki evreni birbirine bağlayan tünele Einstein-Rosen Köprüsü adı verilir.

(Devam edecek)

Red Hawk - Ben

Özetleyen: Nazan Yüksek

Kendini Gözlemlemek - Kendini Bilmek

Başkalarını bilmek bilgeliktir;
Kendini bilmek aydınlanmadır.
(Lao Tsu. Tao Te Ching, Sutra 33)

Kendini Bilmek, insanlığın en temel manevi öğretilerinden biridir. Krişna, Buda, Lao Tsu, İsa, Rama, hepsinin öğrettiği buydu. Uyanış yolunda, bu öğreti esastı. Kendini Bilmek (tanımak) içinse ana araç sadece kendini gözlemlemekti. Buda buna seyretmek der. Krişna, meditasyon der. İsa, şahit olmak der. Gurdjieff buna kendini gözlemlemek der. Sözcüklerin olmadığı bir dua etme biçimidir. Meditasyon halidir. Kendimi tanımadığımda ve kendimi tanıyana kadar, görmediğim ve üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı alışkanlıklar yönlendirir beni, bir makineyimdir.

Kendini gözlemlemek, bunun mümkün olduğunu görebilenlerin kullandığı bir araçtır. Bu, insanın bedenini çalıştırabilmek, tamir edebilmek ve varlığını sürdürebilmek için; onun fonksiyonlannı ehlileştirip eğitmek için kullandığı araçtır. Ruhun bilinçsiz rüyasından uyanması sürecinde, kendini gözlemleme esastır. Bu aracı etkin bir şekilde kullanmak için, alıştırma yapmak gerekir. Bu alıştırma, kendini gözlemlemektir. Başlangıçta şu önemli uyarıyı not düşmek iyi olacaktır ve bunu yapmak sorumluluk icabıdır: Burada anlatılanlar bir inanç biçimi değil; kendini-inceleme, kendini-bilme, bir Kendini Tanıma şeklidir.

Dolayısıyla buradaki hiçbir şeye sorgusuz sualsiz inanmamak gerekir. Her şeyi kendiniz için doğrulayın, doğrulayın, doğrulayın.
Akılla özdeşleştiğinizde pek akıllı olamazsınız çünkü bir enstrümanla özdeşleşmiş, enstrümana ve onun sınırlarına hapsolmuşsunuzdur. Aklınızı kullanın ama o olmayın... Şayet onu kullanabilirseniz size hizmet eder; kullanamazsanız o sizi kullanmaya başlar.

Akıl, yıkıcıdır, tehlikelidir. Sizi ele geçirmeye, kedere ve ıstıraba sürüklemeye mecburdur...
Akıl göremez; tek yapabildiği, o güne dek beslendiği şeyi tekrarlayıp durmaktır.
Bilgisayar gibidir; önce onu beslemeniz gerekir. Sürekli yalan söyler, Bir ruhumuz olduğu yalanı bunlardan biridir. Bu çok kötü bir telkindir çünkü ruhun kendimden ayrı olduğunu iddia eder. Biz de ruhun bedenin içinde bir yerde olduğuna ve bana ait bir mülk ama kim olduğumla ilgisiz bir şey olduğuna inanarak büyüyoruz.

Bizler insanlık deneyimi yaşayan ruhlarız. Bildiğim kadarıyla, biz insanlar bir bedende iki tabiata sahip tek varlıklarız: bizler "**insan varlıklarız**" memeli ve beden olan bir insanız; aynı zamanda insan ve beden olmayan bir "varlık"ız . Burada "varlık" ve "ruh" kelimelerini aynı anlamda kullanacağım. Dünyaya gönderilen ruhlar, gelişmemiş ruhlar için bir anaokuluna gönderilmişlerdir; bizler cenindeki ruhlarız. Yardım alarak kendimizi geliştirmek için buradayız. Bunu tek başımıza yapamayız. Ve **yardım daima mevcuttur**; yeter ki onu görecek gözlerim ve duyacak kulaklarım olsun.

Bu okulda kendini gözlemleme, her bireyin tam olarak ne isteyip neye ihtiyaç duyduğunu ve bunun hangi hızda hayata geçirildiğini ortaya çıkarır. Öğrenme hızımız aynı değildir. Bu yüzden güvenlidir ve her bireyin ruhunun ihtiyaçlarına özeldir. Anlaşılması gereken ve insan zihninin buna inanması zor olduğu için bu kitapta farklı şekillerde tekrarlanacak ilk şey şudur: Kendini gözlemleme eylemi, bir insanın davranışlarında ihtiyaç duyduğu tek değişimdir; diğer her şey, davranışta, duyguda ve düşüncedeki tüm temel değişimler, bu pratiğin bir yan ürünü olarak ortaya çıkar.

WernerHeisenberg, yirminci yüzyılda yaşamış Fiziğe bakış şeklimizi değiştiren bir fizikçiydi, "Heisenberg'in Belirsizlik Prensibi" ni geliştirdi. Bu prensip basit olarak : Gözlemleme eylemi, gözlemlenen şeyi değiştirir. Ben bir şeyi değiştirmem; aslında böyle bir şeye kalkışmak hatadır ve sorunlara yol açar. Neyi değiştireceğimi ya da onu nasıl değiştireceğimi bilmem. Tek yapmam gereken kendimi dürüstçe, hiçbir yargı olmaksızın gözlemlemektir. Bu bedenin, aralarında zihinsel, duygusal, güdüsel ve hareket fonksiyonları da olmak üzere dahili işlevleri var. Bu işlevlerin her biri, kendi fonksiyonuna özel belli bir enerji kullanır. Yani, düşünce için gereken enerji, duygu için gereken enerjiyle aynı değildir. Bu farklılık gözlemlendiği gibi hissedilebilir de. Vücudun içinde dolanan enerji kadar onun , ağırlığını ve kütlesini hissetmek de gözlemlemeye dahildir.

Zihin merkezi, düşünsel merkezdir, baş-beyin, sol yarıkürede bulunur; duygu merkezi duygulardır ve aşağı yukarı göğüs karın boşluğu ortasında bir bölgede yer alır; içgüdü merkezi göbekledir; ve hareket merkezi omurganın alt kısmındadır. Bu enerji merkezleri, dikkat yöneltilerek hissedilebilir. Uzun çimenlerin arasından nehre doğru yürüyen bir adam düşünün ve yanında, saldırmak için pusuya yatmış bir yılan olsun. Adam bilinçli şekilde bir şey yapamadan önce, bedeni yana sıçrar. İçgüdü merkezi o kadar hızlıdır ki bir yudum alkolü ya da bir ağrı kesici hapı içtikten sonra saniyeler içinde parçalayıp emerek vücuda yayabilir. Şayet zihin merkezi bunu yapacak olsa günler, haftalar, aylar sürerdi.

İçgüdü merkezinin hızını, sizin de tahmin edeceğiniz gibi, hareket merkezi izler. Hareket merkezi, içgüdü merkezinin yılana tepkisine, hayatta kalma ihtiyacı sayesinde çok çok hızlı bir biçimde yanıt verir. Basitleştirme amacıyla, bazı gelenekler hareket ile içgüdü merkezlerini birleştirerek onlara "içgüdü-hareket merkezi" der ve "3-merkezli insan"dan bahsederler. Beden tehlikeden güvenli bir şekilde kurtulur kurtulmaz akıl bir tepki verir ama hayatımı kurtarmak için fazla yavaştır. Bu 'içgüdüsel-hareketin' görevidir. Ayrıca hep en son haberdar olan zihin merkezidir; hep en son haberi olur çünkü bu dört merkezin en yavaş olanıdır. Duygusal bir saldın yaşadıktan ve beden tehlikeden kurtulduktan sonra, artık zihin merkezi durumu kavrar ve geçmişte olanı alıp geleceğe yansıtmaya başlar. Şöyle ki: "Aman Tanrım! Bir daha bu yoldan asla geçmeyeceğim."

Tüm eğitim sistemimiz sadece zihin merkezini eğitmek üzerine kuruludur. Duyguların ve hislerin ki bunlar aynı şey değildir- eğitimimizde hiçbir yeri yoktur. İçgüdülerin de öyle. Sonuç da dengesiz insanlar olduk. Hepimiz dengesiziz, yani ağırlık ya da hayata karşılık verme merkezimiz bu üç merkezin birinde.Her birimizde bir merkez ağır basar ve bu yüzden uyaranlara verdiğimiz tepkiler tipimize ya da ağırlık merkezimize göre farklılık gösterir. Biri diğerinden daha iyi ya da değerli değildir; hepsi eşittir ve hepsi mevcut duruma göre aynı şekilde

dengesiz ve uygunsuzdur. Bu yüzden, bu iş için yaratılmamış ve bunu yapamayacak olan zihin merkezinin görevini yerine getirebilmek için her şeyi yavaşlatması gerekir. Bunu alışkanlıkları üzerinden yürütür ,düşünmeye ihtiyaç yoktur = otomatik pilottur = böylece bu görevi daha az stresle yürütür. Oysa içgüdülerime güvenecek olsam geçmiş alışkanlıklardan değil de mevcut duruma verdiğim ani tepkiden kaynaklanan, farklı bir tepki dizisi oluşturabilirim.

Kendini gözlemleme pratiği , "kendini bulma," kendini zaman ve mekânda, bedende konumlama -ama beden olarak değil- ve sonra da bedeni yönetme uygulamasını içerir: bu, kendini hatırlama olarak bilinir. Kendini gözlemleme ile kendini hatırlama, sağ ve sol gibi birbiriyle uyumludur; tek bir şeydir. Kendini gözlemleme bir uygulamadır ve geleneksel olarak hepsi topluca "Çalışma" denen bir uygulamalar sisteminin parçasıdır. Ruh olarak kendimizi geliştirip olgunlaştıracak biçimde nasıl çalışacağımızı ve böylece Yaratıcımıza ve Onun yarattıklarına nasıl faydalı olacağımızı öğrenmek için insan olma fırsatı verilmiştir bize.
Kendini gözlemlemenin dört temel ilkesi şunlardır:

1) Yargılamaksızın: Bu, anlaşılması en zor ilkedir. Zihin yargıçtır, sürekli olarak hayatımdaki herkesi, her olayı

ve her şeyi yargılar. Bilgiyi dosyalamak/depolamak için yargılar. Hayatımda yer alan bütün insanları, olayları ve şeyleri iki büyük kategoride genelleştirerek yapar : sevme//sevmeme (ya da iyi//kötü — vb.) Ayrıca kendim ile eylem arasında bir ayrım olduğu yanılsaması yaratmak için eylemlerimin her birini yargılar: Kötü sözler sarf ederim, ardından bu sözleri yargılarım ve böyle yaparak, yargılanan eylemden ayrı olduğum yanılsaması yaratırım. Suçlamanın olduğu an, suçlanan şeyden kendini ayrı tutmak da vardır. Bu şekilde, davranışımı görüp hissetmekten ve onun tüm sorumluluğunu üstlenmekten, davranışımı sahiplenmekten korurum kendimi. Yargılama kendime karşı kör kalmamı sağlar. Üstelik, bana söylediklerini ya kabul ederek ya da reddederek, bu yargılama sürecine tümüyle inanırım.

2)Gözlemlenen şeyi değiştirmeden: Yine bunu da anlamak zordur çünkü davranışımda gözlemlediğim şeyi değiştirme dürtüsü, beni sonu gelmez bir suçluluk ve suçlama döngüsüne esir eden bir tuzaktır. Bu, gözlemlenen şeyi değiştirmeye çalışan yargıçtır - davranışı değiştirmeye yönelik bu yargı komutu hemen dikkati kendine çeker ve onu gözlemlenen şeyle "özdeşleştirme" durumuna yöneltir. Artık yargılayan ve bu yargılamayla tüketilen dikkat olmuşumdur. Bedenin

içsel fonksiyonlarınca özgürce dikkatimi veremem artık, çünkü bu yargılama dikkati ele geçirmiştir. Artık davranışla özdeşleştiğinden ve bu davranışın "kötü" olduğuna hükmedildiğinden, komut kendimi değiştirmek olur.

3)Dikkati bedensel duyumlara ve rahatlamışbirbedenevererek:
Kendimi hatırlamıyorsam, tek başına kendini gözlemleme yetmez; dolayısıyla, gözlemleme yaptığımda önce kendimi bulmak, zamandave mekânda, bedende, şu anki durumda kendimi konumlandırmak zorundayımdır. Aynı zamanda, dikkatimin bir kısmını bedensel duyumlara yoğunlaşmış halde tutmam gerekir.

Gözlemlemeyi sadece zihin merkezinden yapmamalıyız. (bedendedolaşanenerjininduyumu, hareket eden düşüncenin duyumu, hareket eden duygunun duyumu, kaslardaki fiziksel gerginliğin duyumu, rahatlamanın, uykulu halin duyumu, beş duyu aracılığıyla makinede oluşan duyular: görme, koku, tatma, dokunma, ses - tümbunlar "duyu" demektir) Şöyle kuruntulara yolaçar: "Bak bana, çalışıyorum şimdi" gibi.
Zihin yalan söyleyecektir. Hiç böyle bir şey yokken Çalışma'nın yapıldığını zannedecektir.
Dolayısıyla kendini gözlemlemenin ilk üç kuralı şunlardır:
1) Yargılamaksızın kendini gözlemle. 2) Gözlemlediğin şeyi değiştirme. 3) Duyumsama olmadan gözlemleme olmaz.

4) Amansızca kendine dürüstlük ;
şu anlama da gelir: beni ne kadarkötü gösterirse göstersin, kendim hakkında doğruyu söylerim. Bu türden dürüstlük,

kendini gözlemleme için elzemdir.Bu olmadan, en büyük derdi başkalarının önünde iyi görünmek olan geniş insan kitlesine dahil oluruz. Yani bu "amansızca kendine dürüstlük" kendini gözlemlemenin dördüncü kuralı sayılabilir çünkü bu beni dürüst tutar ve buarada da tevazu gibi çok güzel bir yan ürün üretir. Tevazu bir armağandır, inceliktir ve dürüst bir biçimde kendi üzerinde çalışan insana gelir.Çalışma benden bu acı içinde' durmamı, hiçbir şey yapmamamı, hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmamamı, hiçbir şeyi yargılamamamı, onu iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış diye yargılamadan bu acıyı sadece hissetmemi ister. Basitçe, acının içinde kalıp onun tüm bedende hissedilmesini...

Duygusal ya da psikolojik acı, bedendeki enerjidir. Başka bir şey değil. Acıyıdüşünürüm, acıyatepki veririm, acıyı yargılarım, acıyla savaşırım, acıyı "gidermeye" çalışırım, böyle sürüp gider.Bu yüzden, acı kötüleşir; daha da büyür.Ama sadece acının içinde, hiçbir şey yapmadan, bedeni ve acıyı hissederek kalırsam, beden bu enerjiyi dönüştürür. Özdeşleşirsem acıyı beslerim; hiçbir yargılamada bulunmaksızın ve acının içinde kalarak, onu bedende hissederek gözlemlersem, acı beni besler: bu meta-fiziksel bir denklemdir.

Dikkat İradesi

Kendini gözlemlemek çok zordur. Ne kadar denerseniz, bunu o kadar net görürsünüz. Şu anda bunu sonuç almak için değil, kendinizi gözlemleyemeyeceğinizi anlamak için uygulamalısınız. Denediğinizde, sonuç gerçek anlam da kendini

gözlemleme olmayacaktır.Ama denemek, dikkatinizi güçlendirecektir. Ruh sadece dikkattir.Şimdi benim olduğum gibi, dikkat de her tür harici etkiyle zayıf düşmüş, hasar görmüş durumda. Gurdjieff, yukarıdaki alıntının yapıldığı konuşmasına şöyle devam etmişti: "Kendini gözlemleme ancak dikkat elde edildikten sonra mümkün olabilir."

Televizyon ve bilgisayarlar, insanlardaki dikkat-fonksiyonuna büyük zarar veriyor. Beyin ekranda hızla değişen görüntülere kapılıyor , bu yüzden doğumda ve hayatın ilk üç yılında ortaya çıkan, dikkatin sürekliliğini, uzun süre dikkati sabit tutabilmeyi mümkün kılan milyarlarca karmaşık nöral bağlantı zarar görüyor ya da tamamen yok oluyor. Bunun yerine, dikkatimizi hızlı yer değiştirmelere ve ani hareketlere vermeye programlanıyoruz. Çoğu zaman bilinçsiz, mekanik, otomatik-pilot durumunda kalarak, bilincin içinde ve dışında geziniriz.

Neyi Gözlemlemeli?

Ortaya çıkanın ne olduğunu analiz etmek için zihni kullanmaktansa sadece ortaya çıkan şeyi gözlemleyebiliriz. Çünkü bu gözlemde bilgi vebilgelikvardır: açık, dürüst, tarafsız gözlemlemeyle.

Zihin-duygu karmaşası acilen onunla özdeşleşmemi talepeder ve hemen ardından anı elegeçirmek ister herhangi bir "ben".

Ayrılmamı ister; olduğum ve içinde bulunduğum dikkatten ayrılmaya davet eder beni ve bunda ısrarcıdır. Acı çekmeye davet eder. Ben de memnuniyetle, hevesle onun dileklerini yerine getiririm. Kendini gözlemleme uygulaması benden sadece kendimi bulmamı (kendini hatırlama) ve ardından bedeni kontrol etmemi ister: sabit dur, yerinde kal ve gözlemlenen şeye hiçbir şekildemüdahaleetmeden, ortaya neyin çıktığını fark et.

Aşağıdakileri Kendinizde Gözlemlemeye Çalışın

1) Bedenin herhangi bir yerinde gereksiz bir gerilim:

"Gereksiz gerilim" = mevcut durumun gerektirdiğinden daha fazla kasgerilimi (yukarı kaldırırken çenenin kilitlenmesi, gergin yüz, dişler, ense, sırt, vb) oluşmasıdır. Dikkat bedene odaklandığı zaman dikkat özgür olur; düşünce ya da duyguyla ele geçirilip yok edilmez. Bu basitçe, kendini hatırlamadır ve mutlaka kendini gözlemlemeye eşlik etmelidir. Kim olduğu mu, kimin kimi gözlemlediğini ve neyin gözlemlendiğini hatırlamak isterim. Bu yüzden bedeni duyumsama, dikkati bedensel duyuya yerleştirme uygulaması, kendini gözlemleme uygulaması için son derece faydalı, yardımcı ve elzemdir. Şayet tüm bedeni aynı anda hissedemiyorsanız, o zaman parça parça başlayın. Sabahları otururken, omuzdan parmak uçlarına kadar sağ kolunuzla başlayın, tüm kolun içindeki, bir anda hissedilmesi zor enerjiyi, ağırlığını ve kütlesini içeriden duyumsayın, kolu rahatlatın; daha sonra sağ bacağa geçin, kalçadan ayak parmak ucuna kadar hissedin,

bacağı rahatlatın, ardından aynı şeyi sol bacağa, sol kola, gövdeye, göğse, omurgaya ve sırta, enseye, yüze, kafatasına da yapın, her bir kısmın içine nefesinizi gönderin, bunu yaparken rahatlayın; ve tekrar başlayın.

Beden rahatlayınca, şunu gözlemleyin: **2) Gereksiz düşünceler:** "Gereksiz düşünce" = teknik bir sorunu çözmeyen ya da başkalarıyla iletişim kurmayan, o anda olup bitenle hiçbir ilgisi bulunmayan her türlü düşüncedir. Yürüdüğümde, sadece yürüyüş vardır, hiçbir düşünceye gerek yoktur; egzersiz yaparken, sadece bedenin hareketi vardır, hiçbir düşünceye gerek yoktur; yemek yerken, sadece yerim; ayakta dururken, sadece dururum. Bu şekilde, düşünce dikkati yakalayamaz ve icabına bakamaz, ele geçirip onu tüketemez.

3) Yersiz duygu: "Yersiz duygu" = mevcut durumu abartan, aşırı, dramatik tepki, mevcut anla ilişkisi olmayan (hayal kurma da, gündüz düşünde olduğu gibi), mevcut anı karşılamaya uygun olmayan her türlü duygudur. Yersiz duygu adeta bir tetik, dikkati bedeni rahat tutmaya yeniden odaklamama yardım eden, böylece duygunun dikkati yakalayamayacağını ve icabına bakamayacağını, ele geçirip onu tüketemeyeceğini anımsatan dahili bir "hatırlatıcı faktör" olur.

4) Alışkanlık: Bunu görmek zordur ama uzun bir zaman süresince müdahalesiz, sabırla yapılan gözlemlemeyle kalıplar ortaya çıkmaya başlayacaktır. Bunun sebebi alışkanlığın tekrarlaması, bu yüzden de öngörülebilir olmasıdır. Deliliğin çok net ve kullanışlı bir tanımı şudur: aynı eylemi tekrarlayıp durmak ve farklı sonuçlar beklemek. Yine de sıradan bir insan tüm ömrünü bunu yaparak harcar. İç yaşantımın kalıplarını görünce, şeylerin nasıl tekrarlandığını fark edince, böyle ikinci el bir yaşamın sıkıntısını ve monotonluğunu algılayınca, içimde gerçek ve doğru olana karşı bir özlem ortaya çıkmaya başlar. Bu özlem varlıktan gelir. Varlık kıpırdanmaya ve azıcık uyanmaya başlar.

Kişinin bir yarısı yargılar ve diğer yarıya karşı savaş verir: bir bölünmüş-benlik olur. Deliliğin iki klasik tanımı vardır: biri aynı davranışı tekrar edip durarak farklı bir sonuç almayı beklemek; diğeri ise bölünmüş benlik. Zihin merkezi doğumda ya da öncesinde başlayan, tek ya da bütün değil de ikili bir bilgisayar olmaya programlanmıştır. Çoğu insan bütün ömrünü, düşüncenin bütün hayatına hâkim olduğu bir şekilde sürdürdüğünü hiç fark etmez, sürekli, obsesif bir beyin-gevezeliği, kafalarında hiç bitmeyen bir gürültü vardır. Kültürümüz ve eğitim sistemivbizi bu şekilde programlar; böylece evin reisinin düşünce olduğuna inanırız. Aslında düşüncenin dürüst ve sadık bir hizmetkâr olması gerekir, patron değil.

Zihinsel merkezin bütün amacı, kontrol etmektir. Kontrol konusunda takıntılıdır. Beyin üzerine çalışan bilim insanları, beyne saniyede yaklaşık 2 milyon gerçek bilgi-biti ulaştığını tahmin ediyor. Peki 0,01'lik fark ediş ve işlemle neye dayanarak karar verir? Basit. Sadece alışkanlıklarına ve inançlarına uyan bilgiyi fark edip işleyecektir. Ve korku-temelli bir mekanizma olduğu için, doğal olarak ondan korkması için hiçbir neden olmasa da korkutucu bilgiyi fark edip işler. Bunun sonucu, düşüncenin her durumda ve ilişkide, kontrol etmek için hep düşünmesi, yargılaması, entrika çevirmesi, planlaması ve manipüle etmesidir.

Düşünce sevemez. Sadece düşünebilir. Düşünmek sevmek değildir; sevdiğim bir insanı düşünmek, o insanı sevmekle aynı değildir. Düşünceler, eylem değildir. Sevgi, düşüncenin alanı değildir. Sevgi içimizden gelir, kutsaldır, Yüce'den gelir. Bu yüzden, zihin merkezi sevgiyi kontrol edemez.

Bu yüzden, ondan korkar. Bilemediği ve kontrol edemediği şeyden korkar. Bu gerçeklikteki sevgiyi ortaya çıkaran Tanrı'yı bilemez ve kontrol edemez.

Zihnin, dürüstçe yapılan kendini gözlemlemeden elde edilen bilginin çoğundan hoşlanmadığını hemen fark edeceksiniz. Bu nedenle bu tür bilgiye direnecektir ve yüzlerce iyi nedeni, bahanesi, gerekçesi vardır. Dahası, bu kitaptan elde edilen bilgiye sahip olmanızı istemeyecektir, çünkü Sihirbaz'ın telleri çekip perdenin arkasındaki duman makinesini çalıştırdığını gözler önüne seriyor; yani, zihinsel merkezin iç işleyişini ifşa ediyor. Düşünce, egemenliğini ve kontrolünü basit bir araçla kazanır: gözlemlenmemekle. Başka bir deyişle düşünce, mekanik davranışı, tekrarlayan alışkanlık davranışını gereksinir.

Hafıza tembeldir. Bu yüzden her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünür ve hayli seçicidir. Bu şekilde, otomatik pilota bağlı olarak hayatını sürdürebilir ve zamanının çoğunu yapmayı en çok sevdiği şeyi yaparak harcar: hayal ederek.

Ruhumuz, kanuna uyacak şekilde anahtar bir elementin ya da farklı geleneklerde çeşitli şekillerde adlandırılan ("kirlenme" veya "ana özellik" veya "ana kusur" veya "ana defo" veya "küçük zorba" veya "kör nokta"*) sinirsel bir yapının etrafında inşa edilmiştir Çalışma'nın farklı geleneklerinde, egonun* ana, belirgin veya merkezi çekirdeği, temel nevrozu ya da inanç sistemi başka şekillerde adlandırılır.

Ama benim psikolojim bu defo etrafında oluşur ve görünmez kalarak iç dünyayı yönetir. Defoma bağımlıyım!

Şaman geleneklerinde "küçük zorba" terimi sık kullanılır. Ama bizim amaçlarımız için ona "kör nokta" demeyi tercih ediyorum çünkü bu bilincimdeki eylemini çok basit ve net şekilde ifade ediyor: içimdeki mevcut enerjiyle besleniyor ama öyle bir yapıya sahip ki günlük yaşamımda benim için görünmez. Öyle bir şekilde inşa ediliriz ki kendi defolarımızı göremeyiz ama komşularımızınkini hemen görebiliriz. Dünya, defolu ruhlar için bir okuldur. Her birimizin,gelişen ruhlar için besin olması gereken bir defosu bulunur. Bu yüzden her birimizin, insanın psikolojisinin etrafında kurulduğu bir kör noktası vardır.

Hayatımızın idamesini ve ilişkilerimizdeki kontrolü bu kör nokta sağlar. Başkaları onu görebilir, biz göremeyiz. Ancak yargılama olmaksızın, uzun bir süre boyunca yapılan sabırlı ve dürüst kendini gözlemleme, bir insana kendi kör noktasını görmek için netlik, dürüstlük ve güç kazandıracaktır.Kör nokta, kendi besini için dikkat enerjisini çalar. İçeride tek bir merkezde yaşamaz.Zihin ve duygu merkezlerini ortaklaşaolarak kullanır ve onlardan birbirini karşılıklı etkileyen zihin duygu-karmaşası (bazı geleneklerde buna "labirent"* denir) yaratır.

Bazen bir düşünce kalıbı, bazen bir duygu ya da alışkanlık kalıbı olarak su yüzüne çıkar ve çoğunlukla düşünce duyguyu tetikler. Bu yüzden, bir karmaşa yaratır. Mesela, benim içimdeki kör nokta kendinden nefret etmedir ve yalanla, reddedilme korkusuyla, panikle, ilişki korkusuyla, samimiyet korkusuyla, paranoyayla, aldatmayla, öfkeyle ve kendi kendine zarar veren davranışla gayet iyi bir şekilde korunup maskelenmektedir. Bu yüzden yıllar boyunca, yalan söylemek, reddedilme korkusu gibi alışkanlıkları kör noktanın kendisi sandım. Kör nokta, benden gizleniyordu, ama çalıştıkça katman katman ilerleyip bir şeyin ardında hep başka bir şey olduğunu fark ederek çekirdeğe ulaştım. Bu çekirdek, kendinden nefret etmeydi. Bu çekirdek diğerlerinde açgözlülük, kıskançlık, yalan, sabırsızlık, histeri, mutluluk, şehvet, kıskançlık, dedikodu, suçluluk, suçlama, kibir, gösteriş gibi pek çok başka şey olabilir. Benim için, "İşe yaramam" demek kör noktamın eylemde kendini gösterme biçimidir. Kör nokta beslenir ve böylece gittikçe güçlenir. Döngünün sadece bir amacı vardır: dikkati ele geçirmek ve ardından tüketmek. O dikkatle beslenir. Böylece, kirlilik beni yer. O zaman, kurallara uygun biçimde, burada ancak iki olasılık mümkündür: ya kör nokta dikkati tüketir, onu tamamen yer ya da dikkat kör noktayı tüketir, onu tamamen yer: işte, ruh böyle gelişir.

(Devam edecek)